

БОРБА

Б О Р Б А

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT OF THE U.S.A. & CANADA

NEW YORK, SEPTEMBER - OCTOBER, 1959

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ
НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT

Bulgarian National Front
P.O. Box 2158, Grand Central Station
New York 17, N.Y. U.S.A.

1959 - бр. 4/14

Ню Йоркъ

Септември - Октомври

Д Е М О К Р А Ц И Я Н А Д Ъ Л О

Д-РЪ К. КОЙЧЕВЪ

Секретаръ на Централния Управителенъ Съветъ
на Българския Националенъ Фронтъ

Заседанията на разширения съставъ на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ тази година се очакваха съ особенъ интересъ както отъ всички клонове на организацията по всички части на свѣта, така и отъ цѣлата българска общественостъ въ чужбина. Организационни, политически и тактически въпроси отъ капитално значение очакваха своето разрешение. Организацията трѣбваше за сетенъ пътъ да покаже, че остава здрава, единна, непоколебимо застанала на позициитѣ си, въпрѣки усилията на комунистическитѣ агенти и чуждитѣ ордия да я отслабятъ или поставятъ въ услуга на чужди, не български интереси. Трѣбваше да се покаже, че политическата линия и тактика на Българския Националенъ Фронтъ се опредѣлятъ само и единствено отъ интереситѣ на освободителната борба на българския народъ и то по начинъ съвмѣстимъ съ демократическата идеологическа сжщностъ на организацията.

Мнозина наблюдатели на хода на българскитѣ политически работи въ изгнание се очудваха, че Българския Националенъ Фронтъ не взе веднага становище по въпроси като този, на примѣръ, за Временото Българско Представителство, въпрѣки че организацията бѣ и си остава сторонникъ за едно истински демократично конституционно представително тѣло или, сжщо така, че организацията не реагира своевременно на недобросѣвестни, невѣрни и тенденциозни писания появили се въ емигрантския ни печатъ. Тѣзи и други въпроси отъ подобенъ характеръ засѣгаха политиката на организацията и по тѣхъ можеха да взематъ решение само нейнитѣ легитимни, избрани по демократиченъ пътъ органи.

Конгреснитѣ решения и резолюции по споменатитѣ въпроси налагаха изчакване, зрѣло обсъждане, всестраненъ анализъ и оценка на събитията, наблюдение, даване възможностъ и шансъ на всѣки дѣятелъ на организацията да прецени фактитѣ и направи заключенията си, даване възможностъ сжщо така на различнитѣ фактори вънъ отъ организацията да опредѣлятъ съсъ сигурностъ становищата си, даване всички възможности и шансове на онѣзи, които по една или друга причина сж изпаднали въ грѣшка да корегиратъ отношението си и само следъ това, следъ като нѣщата станатъ абсолютно ясни за всѣкиго, Българския Националенъ Фронтъ да вземе своето решение. Това решение можеше да се вземе само отъ разширения съставъ на Централния Управителенъ Съветъ.

Централният Управителен Съвет разгледа компетентно и авторитетно цялия комплекс от изникналите със създаването на Временното Българско Представителство въпроси и взе съответните решения. На друго място в този брой на "Борба" читателите ще намерят публикувани дословно гласуваните резолюции. Българският Национален Фронт поставя на просветеното внимание на българската общественост в чужбина тези решения за сведение и преценка. Централният Управителен Съвет формулира обширно мотивите си за вземането на въпросните решения. Тези мотиви са неоспоримите факти известни на всеки български емигрант. Остава всеки българин да направи сам преценката си за заетите становища от Централния Управителен Съвет.

Българският Национален Фронт е политическа формация изградена отдолу нагоре. Всяко едно управително тяло - местно или централно - е излячено по демократичен път, е избрано или от членовете на местната група или от делегатите на годишния конгрес и, следователно, се ползува с доверието на членството, е оторизирано да говори от негово име. Всяка една декларация на избраните органи на БНФ заангажира организацията. Такава една декларация има законна сила и заангажира организацията, обаче, само тогава, когато тя се взема от болшинството на членовете в съответните органи на БНФ. Никой не може да прави декларации по капитални политически въпроси без да вземе решение Централния Управителен Съвет. Това е демокрация на дело, демокрация в действие, не демокрация на думи, с която мнозина обичат да се кичат, когато всъщност делата им нямат нищо общо с демократичните принципи.

Българският Национален Фронт не е политически комитет чиито членове се назначават и уволняват по усмотрението на един самоназначил се председател или пък едно казионно тяло появило се на политическата сцена по благоволения на едни или други, известни или неизвестни фактори, с претенцията да представлява всекиго, докато всъщност представлява само себе си. Българският Национален Фронт е организация, която дължи съществуването си на своите членове, на широките маси на българската политическа емиграция - обикновени български политически емигранти - селяни, работници, чиновници, учители, занаятчии, доктори, инженери, хора на изкуството, бивши политически дейатели и т.н. Българският Национален Фронт съществува благодарение непоколебимата воля на неговите членове да допринесат организирано своята подкрепа за освобождението на България. Политиката на организацията следователно се определя от нейните членове, не от фактори стоящи извън нея. Волята на болшинството е закон задължителен за всички. Членовете на организацията са достатъчно просветени по политическите въпроси, за да имат мнение по политиката на организацията и да не очакват то да им се подсказва отвън.

Демократичния характер на организацията се прояви на заседанията на Централния Управителен Съвет. В продължение на шестнадесет часа членовете на разширения състав, дошли от Чикаго, Ню Йорк, Торонто, Толедо, Бъфало, Хамилтон, Съдбъри и другаде, дебатираха по въпросите на дневния ред, правиха предложения, представяха едни или други аргументи, изказваха най-различни мнения, обсъждаха всяка дума, всеки израз, всяка идея в резолюциите и накрая идваха до заключения приемливи за всички и ясни за всички. Членовете на Централния Управителен Съвет работиха със съзнанието, че решенията им ще се поставят на оценка не само от организацията, но и от цялата българска общественост. Те действуха като представители на членовете на организацията, за която цел и бяха избрани от третия годишен конгрес. Решенията които се взеха на тези заседания отразяват волята и убеждението на цялата организация, на всички членове на Българския Национален Фронт. Това е демокрация на дело, демокрация в действие!

АМЕРИКАНО - СЪВЕТСКИТЪ ОТНОШЕНИЯ ВЪ

ПОСЛЕДНО ВРЕМЕ.

Отъ края на свѣтовната война въ 1945 г. до днесъ американско-съветскитѣ отношения преминаха презъ нѣколко фази. Отъ конференциитѣ въ Ялта и Потсдамъ до преврата въ Чехословакия презъ февруарий 1948 г. американскитѣ държавни фактори живѣха съ надеждата, че Съветския Съюзъ ще устои на обещанията си поети предъ Председателя Рузвелтъ и Труманъ. Въ същото това време Москва консолидира позицията си въ източна Европа като настани вѣрни на Съветския Съюзъ правителства на власт и изгони онѣзи елементи, на които американската политика разчиташе да затвърди влиянието си въ източна Европа. Дори обстоятелството, че Американското Правителство възложи довѣрието си на политически елементи, които дълги години преди войната работиха за възтържествуването на комунистическата кауза въ източна Европа, отъ рода на тѣзи които конституираха българското правителство на Отечествения Фронтъ, не можа да помогне за продължаване на военновременното сътрудничество между Америка и Съветския Съюзъ. Следъ събитията въ Чехословакия, блокадата на Берлинъ, стачкитѣ въвъ Франция и завладяването на Китай, за Американското Правителство не остана никакво съмнение, че целта на съветската политика бѣ да наложи господството на комунизма въ цѣлия свѣтъ. Чърчилъ, архитекта на новия свѣтъ, обяви раздѣлението на свѣта на две - задъ желѣзната завеса и свободния свѣтъ. Тѣзи два свѣта се намериха въ разгара на студената война.

Следъ като ръководителитѣ на американската политика се убедиха, че на съветския империализъмъ може да се противостои само съсъ сила - не съ дипломатически ноти и безпредметни договори и споразумения, тѣ пристъпиха къмъ конкретни дѣла и въ скоро време Плана Маршалъ, Северо-Атлантическия Пактъ, Южно-Азиатския Пактъ и други инициативи отъ международенъ характеръ оформиха новата насока на американската политика. Презъ този периодъ - 1948 - 1955 година, свѣта преживѣ кризитѣ на корейската война, Виетнамъ, блокадата на Берлинъ и др. Въ същото това време, докато Американската външна политика упорито работѣше за обединяването на свободния свѣтъ да противостои на съветската агресия, свѣтовнитѣ комунистически централи свикваха конгреси, събираха апели и подписи за миръ и съсъ всички срѣдства на пропагандата рѣботиха да представятъ Америка като страна която стои задъ политиката за нова свѣтовна война. На съветскитѣ лозунги за миръ никой не обърна внимание, тѣй като свѣта вече бѣ изпиталъ разочарованията на безпредѣлното довѣрие въ декларации на съветскитѣ държавници, но тѣй като презъ това време съветската военна техника отъ една страна и американската военна подготовка отъ друга бѣха достигнали до висота, която никой отговоренъ държавникъ не би дрѣзналъ да подценява или да пренебрѣгва, особено ръководителитѣ на политиката въ западно-европейскитѣ страни, които направиха всичко възможно да упражнятъ натискъ върху Вашингтонъ, Америка и Съветския Съюзъ се видѣха лице съ лице на конференциитѣ въ Женева презъ 1955 г.

Женевската конференция внесе новъ духъ въ международнитѣ отношения и особено въ отношенията между Америка и Съветския Съюзъ. Конфликта между двата блока бѣ смекченъ и свѣтовното обществено мнение заживѣ съ надеждата, че всички различни могатъ да бждатъ уредени по миренъ начинъ. Но промѣната въ международнитѣ отношения, облекчаването на напрежението доведе до нови стълкновения. На първо мѣсто, Египетъ, въ желанието си да се възползува отъ настѣпилото смѣкчаване на отношенията между Америка и Съветския Съюзъ, въ желанието си да играе и дветѣ страни за собственитѣ си инте-

реси, национализира Суецкия Каналъ и завърши съсъ акцията на Англия, Франция и Израелъ въ Суецъ. Отъ друга страна, смѣкчаването на международнитѣ отношения се отрази върху вътрешната политика въ сателитнитѣ на Съветския Съюзъ страни, където настъпи вътрешно брожение и постепенно взема формата на открити бунтове въ Полша, Берлинъ и Унгария. Нещастното съвпадение на тѣзи две кризи въ ноемврий 1956 г. постави предъ сериозни изпитания политиката на двата свѣтовни блока. Америка бѣ изправена предъ алтернативата да се намѣси въ полза на възстаналия унгарски народъ, като рискува трета свѣтовна война или да остане нѣмъ наблюдателъ на развиващитѣ се събития и приеме моралното поражение на своята политика като защитникъ на поробенитѣ народи. Вашингтонъ предпочете да приеме моралното поражение предъ рисковетѣ за война, докато Съветския Съюзъ не се поколеба да поеме риска на нова свѣтовна война, за да спаси унгарския комунистически режимъ. Много по-деликатно бѣше положението на Америка въ близкия изтокъ, където Съветския Съюзъ се въздържа отъ моментална намѣса въ подкрепа на Египетъ оставяйки на Америка да направи своя изборъ - да се намѣси и спаси Египетъ или да остане отново нѣмъ наблюдателъ на събитията и загуби цѣлия арабски свѣтъ за каузата на свободнитѣ народи. И въ единия и въ другия случай печелеше съветската политика. Америка предпочете да се задоволи самъ съ моралната печалба отъ египетската криза и допусна щото и този пътъ Съветския Съюзъ да спечели, за голѣмо огорчение на европейскитѣ си съюзници. Но и тази отстъпка на американската политика бѣше продиктувана отъ страха, че една свѣтовна война можеше лесно да последва египетската криза. Въ последна смѣтка нѣщата останаха въ същата форма, въ която бѣха и преди въпроснитѣ две кризи, съ тази само разлика, че за американската политика стана още по-ясно, че единствената алтернатива за американската политика въ отношенията съсъ Съветския Съюзъ е война или миръ. И въ последвалитѣ международни кризи, където американската политика се сблъска съсъ съветската - далечния изтокъ, близкия изтокъ и Берлинъ - Вашингтонъ зае позицията, че ако за спирането на по-нататъшната комунистическа агресия бѣше необходимо да се започне трета световна война, то Америка е готова да поеме всички рискове за това.

Презъ последнитѣ две години американо-съветскитѣ отношения по възникналитѣ тукъ и тамъ международни конфликти се развива подъ знака на американската решителностъ да отблъсне всѣка по-нататъшна комунистическа атака съсъ сила. Инцидентитѣ въ Китай и близкия изтокъ бѣха ликвидирани безъ война понеже Съветския Съюзъ бѣ убеденъ, че въвъ Вашингтонъ не биха се колебали да отговорятъ на силата съсъ сила. Но заедно съсъ това и Москва и Вашингтонъ постепенно съзнаха своето мѣсто въ свѣтовната политика и своитѣ отговорности предъ свѣта, именно, че ако една трета свѣтовна война избухне, то виновницитѣ за това биха били Съветския Съюзъ и Америка. Заедно съ това и дветѣ страни съзнаха, че тази война ще бѣде такава съ водородни и атомни бомби. Отъ друга страна свѣтовното обществено мнение, специално онѣзи срѣди, които по едни или други съображения въ много случаи сѣ гледали симпатично на Съветския Съюзъ, се заеха да упражнятъ натискъ върху ръководителитѣ на американската политика, така че последнитѣ да отстъпятъ отъ политиката на твърдата дипломация и приематъ да преговарятъ съсъ Съветския Съюзъ. Въ последна смѣтка, Англия, по вътрешни политически съображения и по съображения отъ интереса на британската империя, изигра не малка роля въ натиска си върху ръководителитѣ на американската политика да промѣнятъ курса възприетъ следъ унгарската революция. Въпроса за Берлинъ, предизвиканъ съ ултиматума на Съветския Съюзъ отъ ноемврий 1958 г. създаде почвата за развиването и оформяването на последната фаза на Съветско-Американскитѣ отношения, които, въ последната си форма, се упорито защитаватъ и въ Вашингтонъ и въ Москва.

Формулата избрана отъ съветската политика въ настоящия си моментъ за отношението на Съветския Съюзъ къмъ свободния свѣтъ, главна Америка, и възприета отъ Вашингтонъ не може да не претендира за гениално заобикаляне и избѣгване на дѣйствителнитѣ проблеми предъ Американската и

Съветската дипломация. Тази формула - мирно съперничество - дойде да замъсти старата и всеобщо отречена такава - мирно съжителство. Докато формулата "мирно съжителство" предполагаше признаване на комунистическите режими като законни, новата формула внася единъ елементъ, който много лесно може да бъде взетъ като непризнаване на тѣзи режими и вмѣкване въ съдържанието на свѣтовната политика на мирно съжителство принципа на борбата между двата блока. Тази нова формула не изключва принципа на борбата между двата свѣта, докато старата формула предполагаше съществуването на два свѣта въ миръ и хармония. Психологически, очевидно, преимуществата на новата формула сѫ много голѣми за съветската политика и всѣки наивенъ наблюдателъ на свѣтовните събития, който е съгласенъ на всичко друго, но не и на атомна война, предпочита мирното съперничество. Фактически, обаче, тази нова формула сѫ нищо не измѣня позициите на съветската политика. Съветския съюзъ винаги е търсилъ начини и срѣдства да пробие фронта на свободния свѣтъ отвътре и новата формула възприета отъ Крушевъ, който даже и книга е написалъ въ защита на новата формула, е само излишно откровение на истинските намерения на Москва. Тази формула е и ще бъде употребена като най-силното оръжие на международната комунистическа пропаганда противъ американската политика.

Трѣбва да се отбележи, че последните ходове на американската политика, въ нейните отношения съсъ Съветския Съюзъ, сѫ първите опити за прилагане на формулата на мирното съперничество. Посещението на Подпредседателя на Съединените Щати Ричардъ Никсонъ въ Съветския Съюзъ и предстоящите посещения на Крушевъ въ Америка и Айзенхауеръ въ Съветския Съюзъ, размѣната на назни стопански, научни и културни делегации е само елементъ на нововъзприетия курсъ на Съветско-Американските отношения на мирно съперничество. Нещастieto е тамъ, че на тѣзи визити, обяснявани на обществото съсъ споменатата формула за мирно съперничество, на практика се дава изгледъ на побратимяване между Америка и Съветския Съюзъ. Това не може да не тревожи онѣзи американски реалистични въ политиката кръгове, които познаватъ комунизма, които сѫ заинтересувани да не допуснатъ възтържествуването на комунизма въ свѣта и които виждатъ въ формулата "мирно съперничество" само единъ новъ трикъ на съветската политика да заблуди Америка и я въведе въ нови дипломатически и политически поражения отъ рода на тѣзи въ Ялта и Потсдамъ. Само така може да се обясни отчаяната реакция на видни водачи въ Америка противъ настоящата американска политика по отношение Съветския Съюзъ, на първо мѣсто бившия председателъ на Съединените Щати Хари Труманъ, редица сенатори, народни представители и видни общественици.

Защитниците на новия курсъ на американската политика по отношение на Съветския Съюзъ всъщностъ пристъпиха къмъ реализирането на единъ политически планъ, който отъ редица години зрѣе и се практикува въ по-голѣма или по-малка степенъ. Реакцията противъ този новъ курсъ на американската политика е така остра и така голѣма, понеже сега дойде време той да се изпита по отношение на Съветския Съюзъ. Този планъ, често наричанъ "политика на градуализъмъ", т.е. постигане целите на американската политика на степени, бавно, малко по малко, безъ да се предизвикватъ стресения, безъ да се прибѣгва до война и т.н. Така, въ мирното съперничество съсъ Съветския Съюзъ, американската теза постепенно ще възтържествува надъ съветската. За оформянето на това разбиране по американско-съветските отношения сѫ допринесли нѣколко типично американски схващания за живота и международната политика. Първо, ръководителите на американската политика считатъ, че добре обзаведената кухня е по-добро оръжие, отколкото водородната бомба. Второ, сѫщите тѣзи ръководители сѫ повѣрвали въвъ методите на психотерапията, като сѫ счели че съ методите на психологията ще могатъ да повлияятъ на съветските държавници да промѣнятъ гледищата си по отношение на комунизма и така по невидимъ начинъ ще настѣпи една вътрешна еволюция въ комунистическата теория и практика и трето, между отдѣлните комунистически страни ще избухнатъ конфликти отъ рода на Тито и Гомулка и ще доведатъ до саморазрушаването на комунистическата империя. Последните ходове на американската външна политика не сѫ нищо друго, освенъ практическа

илюстрация на въпросните разбирания. Към това трябва да се прибави подкрепата, която Вашингтон дава на правителствата на Тито и Гомулка. Очевидно тази подкрепа се дава на комунистическите диктатори не защото американското правителство желае да закрепи комунистическите режими в тези страни, но защото желае да задълбочи кризата в комунистическия блок, да разшири появилата се пукнатина в монолитната комунистическа империя и да насърчи и други комунистически водачи в останалите сателитни страни да последват примерите на Югославия и Полша.

Американските държавни фактори дават не малко кредит на тази теория върху днешните американско-съветски отношения. Обясненията и защитата които се представиха като съображения за поканването на Крушчев в Америка и за отиването на Айзенхауер в Русия не отиват по-далече от основните принципи на така очертаната политика на американското правителство. Едно е обаче ясно, че тази политика не бѣ избрана доброволно от американското правителство, но му бѣ наложена от стратегите на съветската дипломация. Берлинския ултиматум постави свѣта предъ избора: война или миръ. Всички съюзници на Съединените щати упражниха страшен натиск надъ Вашингтонъ за мирно уреждане на въпросите. Така се стигна до женевските конференции презъ изтеклото лѣто. Когато тези конференции не успѣха да разрешатъ берлинската криза и германския въпрос си остана да виси въ същото положение руските и американски дипломати се намериха въ задънена улица, безъ изходъ за когото и да било. Съветският Съюз срѣсна обединените западни сили непоколебими въ защитата на правата на Берлинъ и Германия. Западните сили намериха, че Съветския Съюз не ще отстъпи нито единъ сантиметър отъ позицията си. Преди заминаването си отъ Женева и източните и западните дипломати трѣбваше да отнесатъ нѣщо у дома си, та да не изглежда, че сж отстъпили въ безчестие. Изглежда, че единствения изходъ, който се намери бѣ размѣната на посещения между Айзенхауеръ и Крушчевъ. Изведнѣжъ свѣтовната атмосфера се промѣни. Свѣта дори и не забеляза, че Женевската конференция завърши съ пълно фiasco. Сензацията за посещението на Крушчевъ въ Америка отвлече вниманието на всички и оттеглянето на Берлинския ултиматумъ отъ страна на Съветския Съюз, както и продължаването на статуквото въ Берлинъ и Германия, останаха въпроси безъ значение. Че проектираната срѣща между Крушчевъ и Айзенхауеръ бѣ предназначена да прикрие провала въ Женева, по този въпросъ не може да има две съмнения. Че тази срѣща ще има само церемониаленъ характеръ и не ще разреши въпросите между Америка и Съветския Съюз, това и самият Айзенхауеръ не скрива. Че въ края на краищата до това положение се дойде като резултатъ на съветската политика планирана въ Москва - и по това не може да има много съмнение. Че, най-после, отъ цѣлата тази политика, отъ новия курсъ на американската политика, има интересъ само свѣтовния комунизъмъ, е ясно на всеки американски държавникъ и политикъ, което личи отъ почти всеобщото отричане ползата отъ посещението на Крушчевъ въ Америка. Ако все още тази политика се защитава отъ известни кръгове въ Америка, то това се върши съ половинъ уста и отъ желание да се запази международния престижъ на Америка, както и отъ уважение къмъ Председателя Айзенхауеръ, който е единствения отговоренъ ръководителъ на Американската политика и комуто американския народъ ще даде подкрепата си и при най-неблагоприятните обстоятелства въ критически моменти като тези които свѣта днесъ преживѣва.

Отъ новия курсъ на американско-съветските отношения най-недоволни сж поробените народи задъ желѣзната завеса, които основателно подозиратъ, че каузата за освобождението имъ се изоставя отъ американското правителство. Онѣзи емигранти и емигрантски организации, които не зависятъ въ издръжката си за водене своята политическа дѣйностъ отъ американското правителство не се колебаятъ да посочватъ тази истина на отговорните фактори, колкото и тя да е неприятна. Бъдещето ще покаже доколко техните страхове сж основателни.

БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ВЧЕРА,

ДНЕСЪ И УТРЕ

С. Т. РАЙКИНЪ.

По трънливите пътища на българската история има много паметници на слава и падения, на победи и поражения, на саможертва и предателства, на приятелства и вражди. Единъ единственъ свидетелъ, спътникъ на нашия народъ въ беди, нещастия и величие, носителъ на българското име и защитникъ на българския народъ, е оцелялъ всички превратности на българската сѣдба, не е дезертиралъ нито за мигъ дълга и назначението си, е падалъ и ставалъ съ българския народъ. Това е Българската Православна Църква. Царе и династии сѣ се промѣняли, чужди завоеватели сѣ тѣпкали и държали земята ни въ дълговѣковни робства, ереси и чуждестранни учения сѣ си пробивали пътъ въ народната душа, но Българската Православна Църква е оставала като непоклатимъ стълбъ на народното единство, неизчерпаема надежда и опора на българския народъ. Църквата на Св. Царъ Бориса, на Св. Климента Охридски, на Царъ Симеона Велики, на Св. Ивана Рилски, на Иванъ Асена II, на Патриарха Евтимия, на Паисия Хилендарски, на Илариона Макариополски, на Екзарха Йосифа - на цѣлия български народъ въ неговото хилядилѣтно битие, е устояла на всички бури и превратности на сѣдбата, близко до душата и сърдцето на българския народъ, вѣрна на неговитѣ възжеления, неговитѣ интереси, неговитѣ борби и неговитѣ чада.

Не веднѣжъ чужди сили сѣ се опитвали да отдѣлятъ Българската Православна Църква отъ нейния исторически начертанъ пътъ. Опититѣ на Римокатолическата Църква още въ самото зачатие на Българската Православна Църква да убеди Св. Царъ Бориса да не търси самостоятелностъ за своята Църква, опититѣ на Римския папа да присѣдини Българската Православна Църква къмъ Римъ презъ времето на Калояна, играта съ българската уния презъ епохата на възраждането завършиха съ възтържествуването на свободата и независимостта на нашата родна Църква. Опититѣ на грѣцката Църква да задържи новооснованата БПЦ подъ юрисдикцията на Цариградския Патриархъ, погърчването на българската Охридска Архиепископия, Унищожаването на БПЦ следъ Патриарха Евтимия, Схизмата отъ 1872 г. и погърчването на българскитѣ епархии въ Тракия и Македония завършиха съ възтържествуването на свободата и независимостта на БПЦ. Усилията на множеството протестантски пропаганди да отклонятъ българския народъ отъ православната вѣра на неговитѣ дѣди се провалиха сѣщо така катастрофално. Останалъ е само спомена отъ опититѣ на тѣзи чуждестранни религиозни сили да отвѣрнатъ българския народъ отъ вѣрата на дѣдитѣ му. Не е тайна за никого, че въ голѣмото си мнозинство, онѣзи които нѣкога сѣ се поддали на тази чуждестранна религиозна пропаганда, сѣ загубили националното си съзнание и много често сѣ се посветили на работа насочена противъ интереситѣ на българския народъ или пъкъ сѣ просто отпаднали отъ духовно обединения въ Българската Православна Църква нашъ народъ.

Днесъ БПЦ е изправена и поставена подъ ново изпитание. Новъ поробителъ се е настанилъ въ българската земя. Само българския свещеникъ, само българскитѣ монаси, само българскитѣ митрополити и вѣрващия български народъ въ отечеството могатъ да опишатъ униженията, оскѣрбленията, страданията и нещастията, които сполетѣха БПЦ следъ 9 септемврий 1944 г. Не е необходимо да се припомнятъ имената на българскитѣ духовници, избити, затворени, тормозени или прогонени отъ духовното си звание. Не е възможно да се опишатъ униженията преживѣни отъ духовници и вѣрующа, Не е възможно сѣщо

така да се разбератъ мѣчнитѣ компромиси, които българското духовенство понѣкога е принудено да прави, за да задържи вратитѣ на църквитѣ отворени, за да поддържа мѣждеещия пламъкъ вѣрата въ народната душа. Но пъкъ никакъ не е трудно да се разбере, че сиянието на Кръста и зова на църковната камбана днесъ въ България сѣ единствения символъ на отрицанието на комунизма, единствения символъ на народната съпротивителна борба, който зове за народно единение. Българската Православна Църква, идейно и обществено отречена отъ комунистичкитѣ институции, е живъ символъ на отрицанието на комунизма. Вѣрата въ Бога е невѣрие въ комунизма! Вѣрно е че много български духовници и Църквата като цѣло сѣ заставени да правятъ декларации въ полза на българското комунистическо правителство. Ако въ тѣзи случаи се касае за искреностъ, ако тѣзи декларации сѣ направени съ чиста съвестъ, то въ такива случаи се касае за непознаване било на комунизма, било на религията. Тѣй като такова непознаване е трудно да се предположи, то когато единъ духовникъ излиза на църковния амвонъ да проповѣдва и защитава комунистическата политика, той открито фарисействува. Трагедията на българския свещеникъ и на българската Църква въ този случай може да се сравни само съ трагедията на Голготския Мѣченикъ, който прие кръстна смъртъ за да спаси човѣчеството. Тази кръстна смъртъ днесъ е хвърлила сѣнката си върху Българската Православна Църква. Тази кръстна смъртъ днесъ е хвърлила сѣнката си и върху цѣлия български народъ. Народъ и Църква днесъ носятъ единъ и сѣщи кръстъ - робството подъ комунизма. Въ това страдание, Българската Православна Църква, както и въ миналото, страда заедно съ българския народъ и е неговъ утешителъ и ръководителъ.

Българския народъ никога не е загубилъ вѣрата си въ освобождението. Рано или късно свободата ще изгрѣе надъ българската земя! Българската Православна Църква отново ще заеме мѣстото си на скромень народень служителъ. Несъмнено въ нашата земя ще се появятъ множество проповѣдници на чужди религии и учения. Указание за това сѣ появилитѣ се тукъ и тамъ срѣдъ българската емигрантска преса славословия за чуждестранни религиозни ръководители. Очевидно, нѣкои наши общественици, въ желанието си да осигурятъ излизането на вестниците си, ще търсятъ подкрепата на чужди фактори съ изявена или подразбрана готовностъ да улеснятъ тѣзи фактори въ свободна България да цепятъ народното духовно единство представлявано отъ Българската Православна Църква. Безъ огледъ на това, кой стои задъ тѣзи тънки машини за смѣтка на Българската Православна Църква, българския народъ ще намери сили въ себе си да остане вѣренъ на своята народна Църква, която не го е напуснала и въ най-тежкитѣ дни на неговата история.

Българската Православна Църква въ миналото е била вѣренъ служителъ на Българския народъ. Тя служи вѣрно на този народъ и днесъ, въ епохата на най-страшното робство, което той нѣкога е преживѣвалъ. Тя ще му служи и утре, когато зората на свободата отново огрѣе надъ българската земя!

НАРОДНО ТВОРЧЕСТВО - МАКЕДОНИЯ

Се стрели на еденъ ратъ една коза и еденъ ежъ. Ежотъ и казалъ на козата: "Мие нема сега що да ядеме, сме гладни, ай ке рипаме у бунаротъ ако се утепамъ я, ти ке ме ядешъ, ако се утепашъ ти - я ке те ядемъ." Ежотъ се строкомелъ у бунаротъ, не се убилъ. Рипнала козата и се утепала. Ежотъ ялъ, ялъ отъ козата и искочналъ.

СПОМЕНЪ ЗА Н. В. ЦАРЪ БОРИСЪ

По случай годишнината
отъ смъртта му.

"КАКЪ ДА НЕ ДАДЕШЪ ЖИВОТА СИ ЗА ТАКЪВЪ ДОБЪРЪ ЦАРЪ!"

Преживѣлицитѣ на единъ българо-мохамеданинъ.

Преразказани отъ

Д-ръ Г. И. ПАПРИКОВЪ

Преди нѣколко седмици, къмъ края на месецъ августъ, събрани на приятелска среща, се впуснахме въ разговори по недалечното минало въ България. Тѣй като по това време се падаше годишнината отъ смъртта на Негово Величество Царъ Борисъ, трагично загиналъ въ защита на народа си и посветилъ цѣлия си животъ на българския народъ, мнозина разказаха споменитѣ си за него. Най-голѣмо впечатление направи разказа на Османъ Алиевъ, който бихме желали да направимъ достойние на читателитѣ на "Борба".

"Знаете", започна Османъ, "че азъ съмъ българо-мохамеданинъ. Роденъ съмъ и израстнахъ въ родопския край. Баща ми бѣше заможенъ човѣкъ. Азъ, четирима братя и три сестри, нѣкои отъ тѣхъ вече женени, живѣехме заедно. Азъ бѣхъ най-малкиятъ. Когато навършихъ двадесетъ години и трѣбваше да отбия военната си служба, заедно съ другитѣ младежи заминахме за Пловдивъ да бъдемъ прегледани отъ наборната комисия. Тамъ, следъ като санитарния фелдфебелъ ни изпонашари гърдитѣ съ химически моливъ съ неговитѣ мѣрки и теглилки, ние се изправихме както майка ни е родила предъ комисията.

Младъ бѣхъ азъ тогава, здравъ като камѣкъ. Славата ми като пехливанинъ се носѣше по цѣлата околия. Изглежда, че на подполковника му направихъ силно впечатление. Усмихна се той подъ мустакъ, пошепна нѣщо на съседа си, разпита ме отъ къде съмъ, кой съмъ, кой е баща ми, спомена че е идвалъ въ нашето село и чувалъ за нашия родъ, записа нѣщо въ голѣмия тефтеръ и току ме запита: Я кажи, Османе искашъ ли да служишъ въ Гвардейския Полкъ, да бъдешъ царски гвардеецъ въ София?

Главата ми се завъртѣ при тѣзи думи! Азъ гвардеецъ? Въ нашето село не гвардеецъ, но подофицеръ да дойде въ отпуска е гордостъ и честъ за всѣкиго! Азъ да стана гвардеецъ? Сетихъ се, че трѣбва да отговоря на подполковника и по войнишки му израпотувахъ, че съ радостъ и гордостъ ще служа на Негово Величество и че ще бъда безкрайно благодаренъ за тази честъ.

Когато дойде деня, заедно съ други десетина щастливци като мене, се качихме на влака за София. Въ гвардейскитѣ казарми ни посрещна единъ сърдитъ мустакатъ фелдфебелъ, остави ни да спимъ въ помещението и на другия денъ ни облѣкоха въ гвардейската униформа. Така ние станавме гвардейци на Негово Величество. Службата не бѣше лека, но азъ се стараехъ всячески да бъда добър войникъ. Макаръ че мустакатия фелдфебелъ не похваляше никого, азъ виждахъ, че той и ескадронния бѣха доволни отъ мене.

Следъ нѣколко месеца трѣбваше да даваме клетва. То бѣ маршировки, упражнения, лѣскане на униформата, и т.н. Мустакатия фелдфебелъ инспектира всѣко копче, всѣка гънка на новитѣ униформи, муси се за каквото трѣбва и за каквото не трѣбва. Най-после дългоочаквания денъ дойде.

Съ музика, развѣти знамена и парадни униформи ние се отправихме къмъ военното училище. Паважа затрепери подъ ботушитѣ по улицитѣ на София. Въвъ военното училище бѣха и юнкеритѣ съ които щѣхме да даваме заедно клетва. Можете да си представите каква гледка представлявахме: едно грамадно каре отъ насъ съ червени куртки и бѣли калпаци заедно съ друго такова каре отъ юнкери съ бѣли куртки. Предъ насъ бѣше аналоя кждето бѣше застаналъ Негово Величество Царя, Принцъ Кирилъ, Митрополитъ Стефанъ, Военния Министъръ, духовници, генерали, висши офицери и много цивилни лица. Наоколо бѣха множество роднини и приятели на гвардейцитѣ и юнкеритѣ.

Следъ службата се даде команда и ние свалихме калпацитѣ за молитва. Владиката пристъпи къмъ насъ съ вдигнатъ кръстъ въ дѣсната ръка, благословивсички ни и се приготви да пристъпи къмъ най-важния моментъ - клетвата. Грамадното море отъ гвардейци и юнкери падна на колене. Единъ единственъ гвардеецъ, посрѣдъ това море отъ колѣничещи войници, остана да стърчи неподвиженъ като стълбъ. Това бѣхъ азъ, Османъ Алиевъ.

Погледа на Царя, на Митрополитъ Стефанъ, на всички висши военни и на цѣлия народъ се впи въ мене. Азъ стояхъ неподвиженъ. Мустакатия фелд-фебелъ задъ мене измърмори нѣщо, слисанъ и обърканъ отъ изненада. Азъ съмъ заковалъ крака въ земята, очитѣ ми премрежени, сърдцето ми ще се прѣсне отъ напрежение, но не мърдамъ. Службата, разбира се, продължи. Даде се заповѣдъ и полковетѣ се разрешиха за да целунатъ знамето и да дадатъ поотдѣлно клетвата. Азъ не мръднахъ отъ мѣстото си.

Като презъ мъгла забелязахъ, че Царя пошепна нѣщо на адютанта си. Последниятъ изпрати при мене единъ поручикъ, който, съвсемъ недружелюбно ми заповѣда да го последвамъ. Дочухъ какъ мустакатия фелдфебелъ задъ мене измърмори нѣщо за воененъ сждъ, за изправяне до стената и за разстрелване. Тръгнахъ азъ следъ поручика, но вмѣсто въ ареста, който очаквахъ, азъ се озовахъ предъ Негово Величество.

Заобиколиха ме тамъ разни генерали и началства - зеръ такова чудо едва ли сж имали другъ случай да видятъ въ кариерата си - а мене ми чернѣе предъ очитѣ. Вдигналъ съмъ азъ ръка подъ козиругъ, а тѣ трепери та ми тресе калпака.

- Какъ се казвашъ юначе, отъ кжде си, пита ме Царя.

Мене ме е стиснало нѣщо за гърлото, та не мога да отворя устата си.

- Не се плаши, отговори! продължи да ме успокоява Той.

Едва тогава погледнахъ Царя въ очитѣ. Той ме гледаше съ благитѣ си сини очи, които едва видимо се усмихваха. Този погледъ цѣлия страхъ, който бѣ ме сковалъ.

- Ваше Величество, рапортувахъ азъ, азъ съмъ българинъ - мохамеданинъ. Отъ какъ се помни, отъ нашия край гвардеецъ не е имало. Азъ съмъ първия. Това е нечувана гордостъ и радостъ не само за мене, но и за моя родъ, за моето село и за цѣлия мой край. Азъ искамъ да служа на Ваше Величество съ сърдце и душа и искамъ да дамъ вѣрна клетва по моята мохамеданска вѣра, та да бжде тя предъ съвестъта ми правдива и честна.....

Говоря азъ, гласа ми трепери, а сълзитѣ сж готови да рукнатъ. Видѣхъ, обаче, че кроткитѣ очи на царя се навлажниха. На устата му се появи топла усмивка и азъ усетихъ какъ всички наоколо ми въздъхнаха съ облекчение.

- Отлично юначе, върни се на мѣстото си! - ми заповѣда Царя и пошепна

нѣщо на адютанта си.

Върнахъ се азъ на мѣстото си, а редицитѣ юнкери и гвардейци продължиха да минаватъ подъ знамето и да даватъ клетва. Азъ чакахъ и не знаехъ какво ще стане съ мене.

Не следъ дълго, около половинъ часъ който ми се стори цѣла вѣчностъ, забелязахъ, че автомобиля на Царя пристигна отвѣнъ и видѣхъ, за голѣма моя изненада, отъ него да слиза царския адютантъ придруженъ отъ Софийския главенъ мюфтия. Царя, значи, бѣше изпратилъ адютанта си да доведе Главния Мюфтия само за мене.

Колѣничихъ азъ предъ мюфтията и Корана и положихъ съответната клетва, истински, отъ сърдце. Тогава до мене се приближи мустакатия фелд-фебелъ, поведе ме къмъ знамето, целунахъ го азъ и влѣзохъ въ редицитѣ на полка.

Като се прибрахме въ казармитѣ, цѣлия полкъ и началства^{та} ме поздравиха за държането ми, като че ли кой знае какво геройство съмъ направилъ. На другата седмица дойде друга изненада. Със^ъ специална заповѣдъ отъ Негово Величество азъ бѣхъ произведенъ като пръвъ подофицеръ въ полка и ми се даде домашна отпускатъ отъ две седмици. Взехъ азъ със^ъ себе си парадната униформа съ червената куртка и бѣлия калпакъ съ съ две педи дългото орлово перо и се отправихъ за село. Що за посрещане ми се устрои! Що праздненство бѣше! Не цѣлото село, но цѣлата околия се струпа да ме гледа! Баща ми закла петъ овена да посреща гоститѣ. То бѣше ядене, то бѣха музики, игри, на Байрамъ такова чудо не е ставало....

- Кажи ми докторе, обърна се^{османъ} Асанъ къмъ мене, какъ да не дадешъ живота си за такъвъ добъръ царъ?"

Разказа на нашия приятелъ Асанъ Алиевъ, предъ другаритѣ си въ Чикаго, ни накара да си припомнимъ много подобни прояви на Царъ Бориса въ България. Наистина, той бѣше добъръ царъ.^{алиевъ}

ТРАГИЧНА ГОДИШНИНА

9 септемврий
1944г.

ПЯТА Е САМО ЕДИНЪ

РАЙЧО РАЙЧЕВЪ

Председателъ на Б.Н.Ф.
въ Белгия

Датата 9 септемврий 1944 г. и имената на политическитѣ личности тѣсно свързани съ нея ще останатъ като най-черенъ споменъ въ памѣтѣта на българския народъ. Съмнително е дали нервитѣ на бъдещия историкъ, когато се заеме да описва ужаситѣ и страданията вполетѣли България на този день, ще издържатъ.

Трагикомедията "сълзи и смѣхъ" започна още въ утрото на девети септемврий 1944 г. Огромното болшинство на народа ни започна да се об-

лива въ сълзи като отъ порой, а хищническата банда съставена отъ късогле-ди и тѣсногрѣди политици, заигра своето юдинско хоро върху снагата на поваления български народъ. Нещастieto помогна за бързото обединение на хора отъ най-различни партии и разбирания. Никой не попита никого на коя политическа партия е билъ членъ, на какво съсловие или класа е принадле-жалъ, но мълкомъ, съ единъ единственъ погледъ, се разбраха кой е отечест-вено фронтовецъ и кой е противоотечественофронтовецъ.

Въ скоро време нѣкои отъ тѣзи, които се бѣха заловили съ кому-ниститѣ разбраха своята грѣшка, осъзнаха се и, или се наредиха на страна-та на бореция се народъ или се оттеглиха въ забвение. Мнозина отъ тѣзи, които напуснаха комунистическата властъ, обаче, продължиха да защитаватъ участието си въ деветосептемврийския превратъ, настоявайки, че той билъ законна и необходима политическа акция. Съзнавайки голѣмитѣ отговорности които бѣха поели предъ историята и предъ българския народъ, тѣзи хора ни-кога не можаха да проявятъ куража и признаятъ грѣшката си. Нѣкои отъ тѣхъ, напуснали България, съ комунистически паспорти въ раце, и до днесъ защита-ватъ девети септемвриъ като положително политическо събитие въ българската история. За тѣзи хора борбата противъ комунизма не е всенародна борба за освобождение, но борба на една отечественофронтowska фракция противъ друга отечественофронтowska фракция. За тѣзи хора преврата на 9ти септемвриъ е велико дѣло. Има ли българинъ въ свѣта, най-вече въ България, когото тѣ биха могли да убедятъ въ това?

Тѣзи наши деветосептемврийци разбиратъ борбата противъ комунизма като борба за възстановяване на деветосептемврийския режимъ. Тѣ за нищо на свѣта не признаватъ, че единствени защитници на деветосептемврийския прев-ратъ въ България сѣ комуниститѣ и че ако и да е имало хора които по погрѣш-ка или по неразбиране сѣ били увлечени въ тази трагична политическа акция то тѣ отдавна сѣ промѣнили мнението си. Тѣ не могатъ да разбератъ, че само тѣ, единствено само тѣ въ емиграция продължаватъ да държатъ за тази теза и да отричатъ правото на останалата частъ, на огромната частъ отъ остана-лата българска емиграция, да се бори за освобождението на България. Тѣ не могатъ да разбератъ, че въ обединения фронтъ на националната освободителна борба въ отечеството сѣ си подали ръка всички български политически тече-ния отъ миналото, но не на базата на признаване на 9ти септемвриъ, но на базата на отричане на този актъ. Онѣзи, които защитаватъ девети септември сѣ още съюзници на комуниститѣ въ потискането на българския народъ. Девети септемвриъ е станалъ символъ на робство и тирания. По този пътъ българския народъ е постигналъ своето обединение въ народната освободителна борба.

Българската политическа емиграция не може да се похвали съсъ сѣщото, не може да постигне своето обединение тѣй както е сторилъ народа ни въ отечеството. Крайно време е на този въпросъ да се обърне сериозно внимание. Крайно време е българската емиграция да се замисли сериозно за обединението си. Петнадесетгодишнината на деветосептемврийския превратъ е задължение за всички да погледнатъ на примѣра на народа ни въ отечест-вото - отричането на деветосептемврийския превратъ като основа на един-ството на българската емиграция. Не е ли твърде неудобно, да не кажемъ невъзможно, за когото и да било, да излѣзе и защитава този превратъ? Нѣма ли да бѣде, обратното, знакъ на опомняне и на политическа зрѣлостъ, ако онѣзи, които сѣ взели участие въ този актъ, открито го осѣждатъ като поли-тическа акция? Не е ли време за всички да погледнемъ критически на нашата история и да признаемъ грѣшкитѣ си, каквито и да сѣ тѣ? Народътъ ни въ България е намерилъ пътя и формулата на обединението. Той е сплотенъ въ страданията и борбата си. Въ България спорове върху миналото или върху бъдещето не се водятъ. Тамъ се лѣе скъпъ народна кръвъ. Има само единъ пътъ и за българската емиграция: сплотеностъ и борба противъ дѣлото на девети септемвриъ!

РАЗМИШЛЕНИЯ ЗА ЖУРНАЛИСТИЧЕСКАТА ЕТИКА

Вестникът Ню Йорк Таймс, един от най-големите и най-авторитетни вестници в света излиза повече от сто години под мотото "Всички новини които заслужават да бъдат публикувани". Международната журналистическа етика е установила принципа, че при придаването на новините, всеки вестник трябва да се придържа към истината, към истинските факти. В България в миналото народа обикновено класираше вестниците на такива, които "лъжат" и такива, които казват, повече или по-малко, истината. Въпросът за достоверността на информацията публикувана в един вестник или списание никога не е престанал да занимава читателската публика, независимо от това, дали се касае за вестници в западните цивилизовани страни или се касае за вестници в малки страни като България, дали се касае за журналистика в миналото или пък се касае за такава в наше време. Истината, доколкото читателя я намира във вестника, е била и ще си остане мерило за престижа и достойнството на дописници, редактори и издатели на вестниците и списанията. Етиката, морала на един журналист в предаването на новините, е неговото най-силно оръжие и неговия най-голям враг.

Историята се пише въз основа на действителните факти. Най-големата грижа на историка-изследовател е да открие истинските факти на миналото. В своя непрестанен търсене на истината, било като поставя на критическо изследване текущата преса, било като проучва литературните и археологически паметници на миналото, той се стреми да се добере до едно автентично познаване на миналото, не до измислени и изопачени факти. Въз основа на този търсене лежи съзнанието, че когато съвременниците на историка-изследовател желаят да вземат поука от миналото, то те трябва да познават това минало в неговата автентична форма - не в неговата измислена и фалшифицирана такава. Историческата наука познава много фалшификации на миналото, но благодарение упорития труд на учените в тази област всички фалшификации, или поне повечето от тях, са били своевременно разкрити. На учените-историци са познати много фалшификатори, писатели, журналисти и учени с недобросъвестно отношение към задачите си. Никой от тях не е успял да увековечи фалшификацията си и да е успял да излъже поколенията след себе си. Истината, етиката, морала са възтържествували над недобросъвестността, над фалшификацията.

Откриването на истината, обаче, в много случаи се явява трудна задача. Често пъти пресата бива умишлено подвеждана и заблуждавана от заинтересувани фактори. В такива случаи, задачата на редактора, ако той лично е заинтересуван за престижа на изданието си и за опазване на собствената си чест, е да бъде на щрек и контролира своите източници на информация. Ако, обаче, сам редактора се ангажира в извращаване и фалшифициране на информацията за публикуване, то в такъв случай се касае за долна журналистическа етика. Каузата, която един редактор би се заел да защитава или прокарва по пътя на фалшификациите и измислиците е наистина кауза за съжаление. Тя е пропаднала кауза! Никакви авторитети и никакви средства на този свят не могат да подпомогнат на тази кауза да спечели уважението на читателската публика, след като тя открито се основава на лъжи и фалшификации. Лъжата, често предназначена да създава политически престиж, фактически унищожава и този, който е съществувал и преди това. Колкото една епоха или една кауза гради величието си на лъжи и фалшификации, толкова по-малко съвременниците и или бъдещите поколения ще се обръщат към нея за пример и поука. Библейска и житейска

истина е, че нѣма нищо скрито, което да не се открие, особено когато се касае за лъжи разпространявани чрезъ пресата, плодъ на долна журналистическа етика, колкото и трудно да е това.

Въ повечето случаи, обаче, откриването на истината не е трудно, но посочването на фалшификатора, не е лесна работа. Често пхти редактора на единъ вестникъ е само едно платено техническо лице, което пише това което му се заповѣда, което продава таланта си за да изкара на-сѣщния си хлѣбъ, което се явява като инструментъ на интереси и амбиции, за които журналистическата етика е принципъ безъ стойностъ. Затруднението се появява, когато онѣзи подъ чиято диктовка се върши фалшификацията, не смѣятъ да излѣзатъ открито и или си служатъ съ подставени безхарактерни лица, или двусмислено обвинятъ редактора въ съчиняването на фалшификацията или пъкъ се скриватъ задъ безименни фактори. Въ такива случаи читателитѣ на публикациитѣ или пъкъ историцитѣ изследователи обикновено приключватъ въпроса съсъ снизходителна усмивка или кратка забележка относно морала на редактора, който е заложилъ съвестта и таланта си за пари, както и за морала на неговитѣ началници, които се криятъ за него.

Задачата на пресата винаги е била да дава вѣрна информация що се отнася до фактитѣ на текущия общественъ животъ. Тълкуването на тѣзи факти е въпросъ по който може да има много мнения и несъгласия. То се намира подъ влиянието на много фактори. Но съобщаването на фактитѣ въ тѣхната автентична форма, е законъ върху който почива цѣлата журналистическа етика. Нарушаването на този законъ води до самоунищожаването на пресата като факторъ въ очитѣ на общественото мнение. Колкото една публикация стои по-близко до истината - толкова тя се ползува съ по-голѣмо уважение отъ страна на читателската публика. Обратното, колкото повече една публикация се отдава на лъжи и заблуждения, толкова повече публиката гледа съ недовѣрие на нея.

Мнозина наши редактори въ емиграция могатъ да се позамислятъ върху горнитѣ наши разсѣждения! Можемъ да се надѣваме че не много отъ тѣхъ ще се почувствуватъ засегнати или оскѣрбени, тѣй като, искаме да вѣрваме, всички, или повечето отъ тѣхъ, държатъ за принципитѣ на журналистическата етика.

ВУЛКАНЪТЪ СЕ НАДИГА

РАДОСЛАВЪ ПОПОВЪ

Години вечъ бѣснѣете палачи
Презрѣхте вий достоинство и честъ
Години вечъ свидна майка плаче
изгубила сина си безъ знакъ и бестъ.

А днесъ, отъ мѣстъ и злоба пакъ пияни
Съ бичъ въ рѣка надъ изтерзанъ народъ
ще виете по стѣгди и мегдани
ще чествувате погромъ, а не възходъ.

И тукъ, далечъ отъ скѣпа намъ родина
За утрешната свѣта свобода

Ню Йоркъ, Септемврий, 1959 г.

Ликувайте надъ бадино огнище
Съсъ кръвъ покрихте родната
Направихте отъ нея пепе-/страна
Издигнахте желѣзната/стена/лице

Но вижте какъ ечи вулканътъ мо-
Бучи, надига се, готовъ /щенъ,
Съсъ своята лава - гнѣва народъ-
Да сложи край на робския /денъ
Безъ отдихъ, день, и месецъ и /хомотъ
ще се боримъ, не ще /година
склонимъ глава.

ВЪЗПОМЕНАТЕЛНА СЛУЖБА ЗА ЖЕРТВИТЪ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

И ПРОТЕСТНО СЪБРАНИЕ ПО СЛУЧАЙ ТРАГИЧНАТА ГОДИШ-

ОТЪ 9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г. - ПАДАНЕТО НА БЪЛ-

ГАРИЯ ПОДЪ КОМУНИСТИЧЕСКО РОБСТВО.

И тази година Българският Националенъ Фронтъ, вѣренъ на традициитѣ си да бѣде стражъ на народнитѣ интереси и изразителъ на борбата срещу комунизма всрѣдъ българската емиграция, устрои протестно събрание и възпоменателна служба за жертвитѣ на комунистическия тероръ въ България. Залата на Хотелъ Виктория, където бѣ отслужена панихидата и се състоя събранието, на 13 Септемврий, 11 часа преди обѣдъ, бѣше препълнена отъ българи, американци и приятелски на България чужди народности отъ странитѣ задъ желѣзната завеса.

Събранието се откри въ 11 часа отъ члена на Централния Управителенъ Съветъ на организацията, г. Спасъ Т. Райкинъ, който го и ръководи. Въ краткото си встъпително слово на английски и български г. Райкинъ припомни историческитѣ обстоятелства при които бѣ извършенъ деветосептемврийския превратъ и подчерта, че всенародната освободителна борба противъ комунистическия режимъ започна на самия девети септемврий, 1944 г. Следъ това г. Райкинъ даде думата на гоститѣ отъ другитѣ националности. Пръвъ говори г. Чарлсъ Томасъ, представителъ на обединенитѣ американски Хървати. Последваха речитѣ на г. Коваловъ - представителъ на казашката организация въ Ню Йоркъ, г. Уолтъръ Буджакъ - представителъ на Украинския освободителенъ Фронтъ, г. Ф. Алексисъ представителъ на Литванското освободително движение и г. Анте Дошенъ - Председателъ на Обединенитѣ Хървати въ Америка.

Изключително голѣмо впечатление направи речъта на известната българска общественичка, писателка и председателка на Дамския Комитетъ Родина при Българската Православна Църква "Св. Андрей" въ Ню Йоркъ г-жа Гжбенска. Трогателнитѣ думи на г-жа Гжбенска, съ които тя описа трагедията на българскитѣ майки загубили синоветѣ си въ борбата за свобода извика вълнение въ душитѣ на присътстващитѣ и тѣ я възнаградиха съ бурни аплодисменти.

Голѣмъ интересъ предизвика и речъта на Г-жа Гифордъ отъ Вашингтонъ, която е била въ продължение на петъ години учителка въ България - въ Американския колежъ въ Ловечъ, 1931-1936, и е запазила отлични спомени за България и българския народъ. Г-жа Гифордъ накрая на речъта си прочете едно стихотворение, подходящо за случая, написано отъ г-жа Гжбенска, но преведено отъ нея, което развълнува отново присътстващитѣ. Г-жа Гифордъ заяви, че тя е била на пътъ за Вашингтонъ, когато е научила за организираното протестно събрание и възпоменателна служба и нарочно е забавила заминаването си съ два дена, за да се присѣдини къмъ нашия протестъ противъ комунизма въ България.

Г. Радославъ Поповъ, младъ български писателъ, наскоро пристигналъ въ Америка отъ лагеритѣ въ Гърция, рецитира стихотворението си "Вулканътъ се надига", и бѣ бурно и продължително аплодиранъ.

Въ това време въ залата пристигна, посрещнатъ на крака отъ всички присътстващи, главата на БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА въ Свободния свѣтъ, НЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО МИТРОПОЛИТЪ АНДРЕЙ, за да отслужи панихидата за жертвитѣ на комунистическия тероръ въ България. Преди започването на службата г. Райкинъ обясни, че Негово Високопреосвещенство се е завърналъ отъ Ев-

ропа предния денъ и по тази причина възпоменателната служба се отслужва въ хотела, вмѣсто въ българската църква, както при други обстоятелства би било сторено.

Дѣдо Владика отслужи панихидата подпомогнатъ отъ г. Райкинъ. Всички присѣдстваващи стояха на крака съ запалени свещи въ ръце. Молитвитѣ къмъ Всевишния за упокояване душитѣ на падналитѣ "За вѣру и освобождение наше", героитѣ на всенародната освободителна борба противъ комунизма бѣха изслушани съ дълбоко внимание и душевно умиление отъ тѣзи, които бѣха дошли да почетатъ памѣтѣта имъ. Трогателнитѣ пѣснопения, които завършиха съ "Вѣчная Памѣтъ" пренесоха мислено присѣдстваващитѣ въ нещастната родина кѣдето пустѣятъ хиляди безкрѣстни гробове въ недрата на българскитѣ планини, на които майки, братя и сестри, приятели и познати, не могатъ да отидатъ да занесатъ цветя, да се помолятъ за тѣхъ и да пролѣятъ сълзитѣ на своята печаль. На този денъ, когато цѣлия български народъ се моли скрито за душитѣ на тѣзи жертви, българитѣ въ Ню Йоркъ, предвождани отъ своя архиерей и пастиръ въ чужбина, не дезертираха отъ дълга си, но открито манифестираха своето единство съвъ страдащия български народъ.....

Следъ завършването на панихидата думата бѣ дадена на Секретаря на Централния Управителенъ Сѣветъ на Българския Националенъ Фронтъ, Д-ръ Калининъ Койчевъ, който благодари на всички присѣдстваващи за посещението имъ и като Председателъ на организацията въ Ню Йоркъ ги покани да се присѣдинятъ къмъ международната демонстрация организирана по случай посещението на Съветския премиеръ Никита Крушчевъ.

Въ речѣта си Д-ръ Койчевъ очерта на кратко сѣщината и задачитѣ на освободителната борба, като изтъкна приноса на Българския Националенъ Фронтъ въ това направление. Той съ огорчение отбелѣза, че присѣдстваващитѣ несъмнено сѣ забелѣзали, че отъ тазъ годишното протестно събрание отсѣдствуватъ нѣколко души, които въ миналото сѣ били наши приятели. "Мислите ли, че между менъ и тѣзи добри българи има нѣкакви голѣми идеологични различия", запита Д-ръ Койчевъ. "Тия добри българи", продължи той речѣта си, "се раздѣлиха отъ насъ не защото имаме нѣкакви различия, но защото хора, които не желаятъ обединението на българската емиграция, отидоха при тѣхъ да имъ кажатъ, че дѣлото не е въ добри ръце. Нека всѣки знае, че когато единъ членъ на организация, когато единъ борець за една велика кауза и когато едно движение се вслушва въ шушукания задъ сцената, то този членъ, този борець, тази кауза и това движение сѣ предварително обречени на пропадане. Бъдещето, пкъ и настоящето вече показва, койко истина има въ тази житейска мъдростъ".

Следъ речѣта на Д-ръ Койчевъ събранието бѣ закрито и на присѣдстваващитѣ бѣ раздадено жито за "Богъ да прости" и леки напитки. Следъ това всички се отправиха за залата Манхатанъ Центъръ кѣдето организацията на Американскитѣ Приатели на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народитѣ организираше протестно събрание по случай посещението на Крушчевъ въ Америка.

Д. ГЕОРГИЕВЪ

П.П. Преди закриването на събранието г. Райкинъ предложи и събранието прие да изпрати специална телеграма до Председателя Айзенхауеръ съ която се протестира посещението на Крушчевъ въ Америка. Текста на телеграмата е предаденъ на друго мѣсто въ този брой на "Борба".

СЕСИЯТА НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАР-
СКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ

Голѣмата екскурзия отъ Ню Йоркъ до Ниагара.
Българитѣ отъ Америка и Канада на двудневенъ пикникъ въ
околноститѣ на Ниагарския Водопадъ

Когато на събранието на Ню Йоркската организация на БНФ презъ месець юлий се постави на разглеждане въпроса за предстоящата сесия на Централния Управителенъ Съветъ, свиканъ на заседание за 5 и 6 септември въ Бъфало и се предложи щото заедно съ това да се организира една общобългарска екскурзия до Ниагарския Водопадъ, като за целѣта се наеме специаленъ бсъ, мнозина се усъмниха, че такава една инициатива би могла да се осъществи. Малко членове повѣрваха, че могатъ да се намѣрятъ поне двадесетъ или тридесетъ души съ желание да харчатъ пари и време за такава една дълга разходка, още повече че много отъ нашитѣ приятели работятъ нощно време, други бѣха вече опредѣлили плановетѣ си какъ да прекаратъ тридневния празникъ на труда, Лейбъръ Дей, който се празнува всѣка година на първия понеделникъ на месець септемврий, трети просто не разполагаха съ необходимитѣ срѣдства за тази целъ.

При все това организацията взе решение да се направи опитъ и подготовката на екскурзията започна веднага.

Когато специално наетия бсъ потегли отъ Портъ Оторити въ 9 и половина вечерѣта на 5ти септември съ тридесетъ и осем души - членове и приятели на организацията на Българския Националенъ Фронтъ, български семейства, жени, деца, младежи, новопрестигнали и стари емигранти - мѣсто за съмнение не остана. Въ повишено настроение, съ ентузиазъмъ, пѣсни и веселба, българитѣ екскурзиянти преминаха презъ потъналия въ неонови свѣтлини Ню Йоркъ и скоро се озоваха на експресуея за Бъфало и Ниагарския Водопадъ.

Нощното пътуване е обикновено тежко и уморително, но удоволствието което нашитѣ екскурзиянти изпитаха е трудно да се изрази. Нощната гледка на Америка е очарователна. Пътуването въ единъ модерно обзаведенъ американски бсъ е истинско удоволствие. Времето тази вечеръ бѣ изключително благоприятно и допринесе още повече за доброто настроение, което зацари срѣдъ групата още отъ самото трѣгване отъ Ню Йоркъ. Между екскурзиянтитѣ скоро се поведоха разговори, които не стихнаха презъ цѣлата нощ. Едни коментираха по текушитѣ

Частъ отъ членоветѣ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. на американско-канадийския пикникъ въ околноститѣ на Ниагарския водопадъ. Отъ лѣво на дѣсно личатъ: прави - Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Иванъ Гълъбовъ, Д-ръ Георги Паприковъ, Георги Вибановъ, Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Калинъ Койчевъ, Инж. Ангелъ Гъндерски, Крумъ Лунгаловъ, Инж. С. Овчаровъ, Спасъ Т. Райкинъ, седнали - Радославъ Поповъ, Владимиръ Мечкарски, Инж. Тинко Табаковъ, Ц. Градинаровъ.

международни събития, други оживено разискваха българските емигрантски работи, трети разправяха спомени и случки от България, четвърти бързаха да разкажат на събеседниците си най-новите вицове и анекдоти от България и т.н. Особено въ това отношение се проявиха г. и г-жа О., остроумието и находчивостта на които размиваха цялата група на отиване и връщане от Ниагара. Тукъ се проявиха също така г. Гължбовъ, г-жа Замфирова, г-жа Сузмеянъ, г. Константинъ Митевъ, г. Жечо Теневъ, г. Петровъ и др. Д-ръ Койчевъ не остави никого незадоволенъ съ желание да говори съ него и когато откриваше - въ три, четири, пет или шест часа сутринта, че събеседника му е престаналъ да го слуша, намѣстваше се при другото и разговора продължаваше - така докато стигнахме въ Бъфало. На друга страна група младежи, подъ ръководството на г. Пенчо Кънчевъ не пропуснаха нито една пѣсенъ отъ репертоара си. Патуването, съ една дума, мина приятно и никой не забеляза колко скоро пристигнахме, когато въ осемъ часа сутринта бѣса спрѣ предъ предварително ангажирания отъ организацията луксозенъ хотелъ Леноксъ.

Предъ хотела бѣха вече дошли членоветѣ на приемния комитетъ отъ мѣстната организация на Б.Н.Ф. въ Бъфало, начело съ Председателя г. Миро Горановъ Герговъ, Секретаря г. Василь Динчевъ и г. Георги Вишнянинъ. Тѣ поздравиха Ню Йоркскитѣ си приятели и подпомогнаха всички за бързото настаняване въ хотела. Тѣй като всичко бѣ предварително уредено, това не взема дълго време. Следъ като всички се настаниха, отпочинаха си и закусиха, въ 12 часа всички бѣха отново въ бѣса, съ изключение членоветѣ на Ц.У.С. които започваха заседанията си въ три часа следъ обѣдъ. За около единъ часъ групата се озова при Ниагарския Водопадъ и се прѣсна да се наслаждава, кой както намери за добре, на природнитѣ красоти и отличното време. Въ седемъ часа вечерта групата пое обратно за Бъфало за пренощуване.

Междувременно въ хотела пристигнаха делегациитѣ отъ другитѣ градове на Америка и Канада. Тукъ бѣше стариятъ поборникъ отъ Чикаго г. Симеонъ Овчаровъ, дошелъ рано сутринта преди всички други. Скоро пристигнаха и останалитѣ членове отъ Чикаго, г. Владимиръ Мечкарски, г. Фотевъ, г. Маслевъ, Д-ръ Паприковъ, делегатитѣ отъ Канада г. Инж. Ангелъ Гъндерски, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Инж. Миленковъ, Тинко Табаковъ, Д-ръ Дочевъ и др. Приятелитѣ отъ Бъфало срѣщаха свои познати, стари другари по сѣдба отъ лагеритѣ, и се стараеха да направятъ престоия имъ въ Бъфало колкото се може по-приятенъ.

Заседанията на Централния Управителенъ Съветъ се очакваха съ голѣмъ интересъ. Въ предварителнитѣ разговори всички проявяваха загриженостъ за особеното положение въ което се е намерила българската национална емиграция и се опитваха да намерятъ пътища за излизане отъ настѣпилата криза. Създаденото положение очевидно не радваше никого, макаръ че всички единодушно оценяваха безусловно всички усилия направени отъ организацията за обезвреждане на рушителнитѣ елементи. Преобладаваше убеждението, че организацията е направила всичко по силитѣ и, дори съ голѣми рискове за своя престижъ не е реагирала своевременно на известни провокации на подведени свои членове или външни сили, все съ надеждата, че здравия разумъ въ края на краищата ще надделѣе и работитѣ ще взематъ другъ ходъ. Всички чувствуваха, че политиката и тактиката на организацията не сѣ били оценени въ този смисълъ и че дѣйствителнитѣ причини и фактори за създаденото положение се намиратъ вънъ отъ организацията, въ рацетѣ на хора, които не се интересуватъ отъ освободителната борба на българския народъ или хора, които сѣ заинтересувани да провалятъ освободителното дѣло на българския народъ. При това положение, външитѣ наблюдатели на организационния животъ, членоветѣ на организацията и членоветѣ на Ц.У.С. чувствуваха, че при това състояние на нѣщата организацията нѣма почти никакъвъ другъ изборъ, освенъ да вземе драстични мѣрки и да постави цѣлия въпросъ на публично обсъждане, за да може всѣки да направи самъ заключенията си.

Сесията на Централния Управителенъ Съветъ се откри точно въ три часа следъ обѣдъ, на 6 септември въ една отъ залитѣ на хотелъ Леноксъ. Присѣдству-

ваха лично или чрезъ опълномощени представители всички членове на върховното управително тѣло на организацията. Следъ кратко приветствие председателя на организацията, Д-ръ Иванъ Дочевъ обяви сесията за открита и се пристъпи къмъ дневния редъ.

Д-ръ Дочевъ изнесе докладъ за организационнитѣ работи въ цѣлия свѣтъ и въ Америка и Канада. Той подчерта, че решенията на третия конгресъ сѣ били приети и удобрени отъ всички организации. Изнесени бѣха сѣщо така доклади отъ другитѣ членове на Ц.У.С. по финансовото положение на организацията, по издаването на "Борба" и по фонда "Печатни Иадания".

На пикника въ околноститѣ на Ниагарския
Водопадъ. Часть отъ присѣст-
вуващитѣ.

Следъ изнасянето на докладитѣ последваха разискванията. Всички членове на Централния Управителенъ Сѣветъ изказаха мнението си по хода на организационнитѣ работи и всички, безъ изключение, одобриха политиката на организацията.

Презъ време на продължителнитѣ дискусии бѣха поставени на разглеждане и оценка всички въпроси изникнали следъ третия конгресъ и всѣки единъ отъ членоветѣ изказа възторга си отъ търпението и далновидността на организационнитѣ дѣатели съ които тѣ сѣ посрещнали безогледнитѣ провокаций ^{на} сили чужди на организацията, търпение и далновидностъ продиктувани отъ дълбокото съзнание за отговорностъ предъ задачитѣ и нуждитѣ на освободителната борба. Предъ членоветѣ на Централния Управителенъ Сѣветъ бѣха прочетени и показани фотостоти на писма отъ Софийски правителствени институции и други мѣстравъбевиграция съ които недвусмислено се доказва, че кризата въ българската национална емиграция, която датира още отъ 1955 г. е дѣло на умело скроена и още по-умело дѣйстви-

Ню Йоркчани се събиратъ за тръгване следъ незабравимитѣ дни въ Бъ-фало и Ниагарския Водопадъ.

Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Д-ръ Г. Паприковъ, Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Калинъ Койчевъ и Инж. А. Гъндерски на пикника въ Ниагара.

политиката на организацията презъ изтеклия години е била правилна и ще трѣбва да продължи по сѣкия пътъ. Членоветъ на Ц.У.С. особено подчертаха въ изказванията си важността на изнесенитѣ документи като предупреждение къмъ всички български емигранти въ свѣта, които биха могли лесно да станатъ жертва на комунистическитѣ агенти. Членоветъ на Ц.У.С. бѣха изненадани отъ обстоятелството, че сѣщата тази комунистическа конспирация е първопричината за настъпилата криза въ организацията и не скриха задоволството си, че благодарение драстичнитѣ мѣрки и пословична осторожностъ на Секретаря на върховното управително тѣло на организацията, Д-ръ Калинъ Койчевъ, престижа на последната и спасяването и отъ саботажнитѣ дѣйствия на комунистическитѣ агенти скрити задъ сцената, бѣха защитени и осигурени.

Втори важенъ моментъ въ заседанията на Ц.У.С. бѣше доклада и разискванията по резолюциитѣ. Проект-резолюциитѣ, изготвени и докладвани отъ г. Спасъ Т. Райкинъ, бѣха поставени на обстойно и продължително разглеждане. Тѣзи по положението въ България, Международното положение на България по възстановяването на дипломатическитѣ отношения между Америка и България бѣха разгледани на първо мѣсто. Резолюцията по Временното Българско Представителство бѣ докладвана първо изцѣло и следъ това разгледана параграфъ по параграфъ. Мотивитѣ къмъ тази резолюция бѣха обсъждени съ изключителенъ интересъ и всѣки изразъ, всѣка дума и всѣки споменатъ фактъ удостоверяенъ по безспоренъ начинъ. Сериозността и важността на разглеждания въпросъ занимава всѣки членъ на Ц.У.С. и никой не желаше щото организацията да направи стѣпки, които биха увредили на народното дѣло. Всѣки аргументъ, всѣко изказване, всѣко предложение, всѣка критика и всѣко несъгласие разкриваше у всѣки единъ съзнанието за изключителнитѣ исторически отговорности

които Българския Националенъ Фронтъ и всѣки единъ членъ по отдѣлно поемаше на плещитѣ си въ

/Продължава на стр 37/

ваща комунистическа конспирация въ Америка. Изнесенитѣ документи свидетелствуватъ по косвенъ начинъ, че срѣдитѣ, които отъ 1955 г. насамъ водятъ отчаяна борба да дискредитиратъ БНФ, сѣ били платени агенти на българското комунистическо правителство, сѣ били въ материална, економическа зависимостъ отъ това правителство и всичкитѣ имъ дѣйствия, безъ огледъ на маскитѣ които въ едни или други случаи сѣ си слагали, за да излъжатъ наивницитѣ и да оплетатъ въ мрежата си колкото се може повече български емигранти, като ги изнудватъ съсъ заплахи за разкриване връзкитѣ имъ съсъ София чрезъ тѣхъ или като ги експлоатиратъ по безподобенъ начинъ, сѣ били инспирирани, продиктувани и скроени, несъмнено, въ София. Самиятъ фактъ, че тази комунистическа конспирация е насочила всичкитѣ си усилия презъ последнитѣ години противъ Българския Националенъ Фронтъ като не се е спрѣла предъ нищо, за да постигне неговото дискредитиране, вътрешно разстройство и омаломощаване, бѣ подчертано отъ членоветъ на Ц.У.С., е доказателство, че по-

Началото на Протестната Манифестация организирана отъ Американскитѣ Приатели на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народитѣ.

РЕЗОЛЮЦИЯ

НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НА-
ЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ГЛАСУВАНА НА 6 СЕПТЕМВРИ
1959 г. ВЪ ГР. БЪФАЛО, Н. Й.

ПО ВЪПРОСА ЗА

ВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО ЗАДГРАНИЧНО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО.

Централният Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ, като взе предвидъ решенията на първия, втория, третия конгреси на организацията и резолюцията на сѣщия гласувана на заседанието му на 5 октомври 1958 г. въ Ниагара Фолсъ /вж. приложение № 1/, както и многократно изявеното желание на Негово Величество Царъ Симеонъ II да види българската емиграция обединена въ общата борба за освобождението на България отъ комунистическо робство /вж. приложение № 2/ и като обсади въпроситѣ изникнали съсъ съставянето на Временното Българско Представителство, констатира следното:

1. Обявеното Временно Българско Представителство е било съставено несъобразно съ първоначалнитѣ препорѣжки на Държавния Глава щото то да бѣде изградено "съучастието на всички, повече или по-малко дѣйни организации, групи и комитети" и съ привличането на "всички повече или по-малко проявени обществено лица изъ срѣдитѣ на емиграцията", "съ огледъ то да бѣде изградено на възможната най-широка база". /цитатитѣ сѣ взети отъ писмото на г.г. Статевъ и Костовъ до Негово Величество, публикувано въ бр. 1, 1958, на в. "Единъ Заветъ"/

2. Съставителитѣ на ВБП сѣ посѣветвали Негово Величество Царя, че препорѣчаната отъ Него политическа база за изграждането на Представителството се оказала "една предпоставка, която обективно" осуетявала "реализирането на инициативата". /цитатитѣ отъ сѣщото писмо/.

3. Съставителитѣ на ВБП, като сѣ посѣветвали Негово Величество въ горния смисълъ, сѣ потърсили "по своя инициатива" и сѣ предложили по свой "починъ" на Негово Величество едно нова политическа база, която, по преценка на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ има противоконституционенъ и недемократиченъ характеръ. /цитираниитѣ изрази отъ сѣщото писмо/.

4. Съставителитѣ на ВБП сѣ предложили на Негово Величество щото "Представителството да бѣде преди всичко надпартийно и да не се поставя въ организационна или програмна зависимостъ отъ досегашнитѣ емигрантски формации или отъ политическитѣ партии на миналото" и "въ неговия съставъ да влѣзатъ лица отъ всички класи, професии, бивши членове на политически партии, членове на сегашни организации, на дружества, комитети и групи, членове на научни и културни институти, на смѣсени мѣстни дружества отъ българи и чужденци и др., но не като формални представители на дадени организации, а само като отдѣлни лица, събрани около една кратка и ясна програма опредѣляща дѣйността и целитѣ на Представителството". /цитатитѣ отъ сѣщото писмо/.

5. Така препоръчаната "база" на ВБП изключва възможността за спечелване подкрепата и доверието на политически и неполитически организираната българска емиграция и е публично отрицание на приноса на българските политически организации и партии в народната освободителна борба, както и отрицание на българските политически партии и организации в настояще и в миналото като органи на общественото мнение.

6. Препоръчаната на Негово Величество "база" политически и идеологически следва теорията на "безпартийния режим" който управляваше България в годините след 19 май 1934 г. и е в основно противоречие с демократичните принципи на Търновската Конституция, като поставя ръководството на българската освободителна борба, в лицето на ВБП, в ръцете на една група лица, които по свое усмотрение, не по усмотрението на демократичните български политически организации и партии представляващи политически мислящата българска емиграция, решават българските политически въпроси в емиграция.

7. Съставителите на Представителството са признали в изложението си до Негово Величество, че те не са успели да намерят "допирни точки" между отделните български антикомунистически групи и лица, че те не са успели да "съгласуват техните програми и лични становища за обща дейност" и че те не са успели да намерят "възможните и разумни компромиси, чрез които би трябвало в този случай да се преодолеят различията и спънките", за да се подеме, в рамките на една минимална програма за обща работа, всенародната освободителна борба. / цитатите от споменатото писмо/

8. Като са признали неуспеха на мисията си на базата препоръчана от Негово Величество съставителите на Представителството, вместо да се съобразят с публично изразеното към тях недоверие от абсолютно всички български групировки и лица и върнат дадения по-рано на някои от тях от Негово Величество мандат, както би трябвало да постъпят според общоприетата парламентарна практика, са решили да вземат "почина за образуване на въпросното Представителство" и са препоръчали на Негово Величество една неконституционна, недемократична и политически неприемлива база за изграждане на ВБП. / цитатите от същото писмо/.

9. Съставителите на ВБП са преувеличили, изопачили и непълно представили причините и обстоятелствата за пропадането на опитите им да изградят ВБП на базата препоръчана от Негово Величество Царя.

10. Програмата на ВБП публикувана в бр. 1 на "Единъ Заветъ" е опровержение на твърдението, че въпроси от програмния характер са провалили мисията на неговите съставители да обединят българската емиграция на базата на един минимум тъй като няма българска политическа група или личност която би отказала да сътрудничи в общата освободителна борба на базата на една минимална политическа програма при положение, че ВБП би било съставено на политическата база препоръчана от Негово Величество.

11. Съставителите на ВБП не са счели за необходимо да включат в неговата програма специален параграф в който да се постави като задача на същото обединение на българската политическа емиграция в общата освободителна борба, от което може да се заключи, че то се явява на българската политическа сцена с намерението да съперничи с останалите български политически групировки - не с намерението да координира и обедини техните усилия в името на общата цел която те поотделно преследват.

12. В настоящия си състав ВБП, с отсъствието на известни политически водачи от миналото и на българската емиграция в настоящето, как-

то и съ включването на политически ренегати и лица съ криминални присъди представлява слаба политическа комбинация и, като такава, е лишено отъ елементарнитѣ предпоставки на една политическа коалиция предназначена да обединява народнитѣ сили въ борбата противъ комунизма.

13. Изключването на политически организираната българска емиграция отъ състава и работата на ВВП е лично дѣло на неговитѣ съставители които сж търсили съ това да си осигурятъ монопола на тази българска институция въ чужбина.

14. Отъ съставянето си до днесъ ВВП не е проявило нѣкаква особена дѣйностъ съ която да е допринесло съ нѣщо за каузата на поробенния български народъ.

15. Въ печатния си органъ ВВП е направило многократни опити да се идентифицира съ личността на Царя като представи всѣка критика къмъ Представителството като критика къмъ Негово Величество и като изтълкува всѣка нелоялностъ и опозиция къмъ Представителството като нелоялностъ и опозиция къмъ Царя, безъ да е предвидило, че съ дискредитирането на Представителството ще бжде дискредитиранъ и българския Държавенъ Глава.

16. Органътъ на ВВП е станалъ съзнателенъ проводникъ на невѣрна информация по отношение на организационнитѣ прояви и политическата линия на Българския Националенъ Фронтъ, като съ това се е намѣсилъ въвъ вътрешния животъ на организацията опитвайки се да заблуди членоветѣ на организацията и общественото мнение относно въпроси отъ първостепенна важностъ за организацията.

17. Нѣкои дѣятели на ВВП сж установили тѣсна връзка и сътрудничество съ прикрити български комунистически агенти чията зависимостъ отъ Софийското комунистическо Правителство бѣ установена предъ Централния Управителенъ Съветъ съ писмени документи и съ общи усилия съ тѣзи Софийски комунистически агенти сж се опитали да разстройватъ организацията на Българския Националенъ Фронтъ и да я обезвредятъ като мощенъ водителъ въвъ всенародната анти-комунистическа борба.

ВЪЗЪ ОСНОВА НА ГОРНИТѢ КОНСТАТАЦИИ ОТНОСНО ПОЛИТИЧЕСКАТА БАЗА, ПОЛИТИЧЕСКАТА ПРОГРАМА, ПОЛИТИЧЕСКИЯ КУРСъ, ЛИЧНИЯ СЪСТАВъ, ПОЛИТИЧЕСКАТА ДѣЙНОСТъ И ПРОЦЕДУРАТА ПО СЪСТАВЯНЕТО НА ВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО ЦЕНТРАЛНИЯТЪ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ НЕ МОЖЕ ДА ДАДЕ УДОБРЕНИЕТО И ПОДКРЕПАТА СИ НА ТОВА ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО И ПРЕПОРЪЧВА НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЯ ДА ВЗЕМЕ НЕОБХОДИМИТѢ МЪРКИ ЗА НЕГОВОТО ПРЕУСТРОЙСТВО ТАКА, ЧЕ ТО ДА СЕ ПОЛЗУВА СЪ ДОВѢРИЕТО И ПОДКРЕПАТА НА ЦѣЛАТА БЪЛГАРСКА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ ЧУЖБИНА И НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ ВЪ ПОРОВЕНОТО ОТЕЧЕСТВО, КАТО БЪДЕ КОНСТИТУИРАНО СЪГЛАСНО ДУХА И ПОСТАНОВЛЕНИЯТА НА ТЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ И НА БАЗАТА ПЪРВОНАЧАЛНО ПРЕПОРЪЧАНА ОТЪ НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО.

П Р И Л О Ж Е Н И Е

№ 1.

РЕШЕНИЯ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ ПО ВЪПРОСА ЗА ВРЕМЕННОТО БЪЛГАРСКО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО

I. РЕЗОЛЮЦИЯ НА ПЪРВИЯ КОНГРЕСЪ - 24 ДЕКЕМВРИ 1956 г. ТОРОНТО.

"Българският Националенъ Фронтъ препоръчва на Негово Величество, върховниятъ конституционенъ факторъ представляващъ българския народъ въ чужбина, да влезе въ прерогативитѣ си на Държавенъ Глава и да назначи едно законно българско Представителство което да възглави народната освободителна борба".

II. РЕЗОЛЮЦИЯ НА ВТОРИЯ КОНГРЕСЪ - 3 МАРТЪ 1958 г. НЮ ЙОРКЪ.

"....Да изкаже задоволството си, че идеята за съставяне на Българско Задгранично Представителство на базата на Търновската Конституция, за което Б.Н.Ф. отъ години вече работи, е на път да се осъществи и, че организацията на Б.Н.Ф. посреща съставянето на това Представителство съ радостъ и, въ зависимостъ отъ неговата програма, политически курсъ и дѣйностъ, ще му даде своята подкрепа".

III. РЕЗОЛЮЦИЯ НА Ц.У.С. - 5 ОКТОМВРИ 1958 г. - НИАГАРА ФОЛСЪ.

"Българскиятъ Националенъ Фронтъ въ Америка и Канада по начало одобрява осъществяването на инициативата за създаване на Българско Представителство, което е било негово желание и заявява своята готовностъ, въ зависимостъ отъ неговата програма, репрезентативностъ, дѣйностъ и политически курсъ, да му окаже съдѣйствие".

IV. РЕЗОЛЮЦИЯ НА ТРЕТИЯ КОНГРЕСЪ - 8 МАРТЪ 1959 г. НЮ ЙОРКЪ

"Третиятъ конгресъ на Б.Н.Ф. декларира, че организацията винаги е била за едно българско задгранично Представителство което да обедини всички български емигранти въ националната освободителна борба като бжде конституирано отъ представителитѣ на българскитѣ демократични партии, организации и институции въ чужбина, за да има то по този начинъ представителенъ характеръ".

П Р И Л О Ж Е Н И Е

№ 2.

ДЕКЛАРАЦИИ НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЯ ВЪ ПОЛЗА НА ЕДНО ВСЕНАРОДНО ОБЕДИНЕНИЕ

I. МАНИФЕСТЪ НА Н.В. КЪМЪ БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ - 16 ЮНИ 1955 г.

"Азъ отправямъ позивъ къмъ всички родолюбиви българи, безъ разлика на минали политически убеждения и на социално положение, да си дадатъ ръка, да забравятъ вражди и съперничества и да заработятъ дружно за спасението на България. Единението на всички български чада днесъ е по-необходимо отъ всеки другъ път".

II. НОВОГОДИШНО ПОЗДРАВЛЕНИЕ ОТЪ Н.В. ЦАРЯ - ДЕКЕМВРИ 1955 г.

"Предъ свещения образъ на изстрадалата и победена родина и въ името на върховнитъ интереси на народа най-важната ни задача днесъ е щото съ сплотеностъ, единодушие, съ разумъ и търпимостъ да направимъ всичко възможно и да дадемъ всички необходими жертви, за да помогнемъ на нашия изстрадалъ народъ и допринесемъ нашия дълъ въ общата борба за освобождение....Нека си подадемъ всички ръка за дружни дѣйствия, като се забравятъ лични, партийни, чужди интереси и минали недоразумения".

III. НОВОГОДИШНО ПОЗДРАВЛЕНИЕ - ДЕКЕМВРИ 1956 г.

"Азъ се надѣвамъ, че българската емиграция също ще разбере, че само съ единение ще можемъ да облекчимъ нашата родина и изпълнимъ своя дълъгъ".

IV. ПОЗДРАВИТЕЛНО ПИСМО ДО ВТОРИЯ КОНГРЕСЪ НА Б.Н.Ф. - МАРТЪ 1958 г.

"Не веднѣжъ съмъ апелиралъ за обединение и за дружна работа, защото днесъ, повече отъ всякога, България чака помощта на всички свои синове".

РЕЗОЛЮЦИЯ

ПО ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ БЪЛГАРИЯ

Централният Управителен Съвет на Българския Национален Фронтъ,
като взе предвидъ,

1. Че българския народъ все още продължава да бъде лишенъ отъ своитѣ елементарни човѣшки права и свободи - свобода на словото, свобода на съвестта, свобода на печата и на събранията гарантирани му отъ Търновската Конституция, която никога не е била промѣнена или отменена по легаленъ пътъ;

2. Че политическата опозиция на установения по незаконенъ пътъ комунистически режимъ се преследва като престъпление противъ режима на тирания въ България и се наказва съсъ смъртъ, затвори и концентрационни лагери;

3. Че икономическата експлоатация на българскитѣ селяни и работници въ системата на новото крепостничество установено въ България и наричано "социализъмъ", представляващо всаждностъ най-лошата форма на примитивенъ държавенъ капитализъмъ;

4. Че културния животъ въ България - литература, изкуство, наука, Църква - продължава да линѣе въ стереотипнитѣ рамки предписани отъ комунистическата пропаганда, което прави отъ талантливитѣ представители на българската култура жалки органи и инструменти на комунистическата тирания;

5. Че българския народъ не е престаналъ да се бори за свободата си и, въпрѣки бдителното око на комунистическата милиция, успѣва да намѣри начини и пътища да демонстрира опозицията си на комунистическия режимъ,

РЕШИ

1. Да продължи да довежда до знанието на всички обществени фактори въ чужбина тежкото положение на българския народъ и да апелира за тѣхната морална и материална подкрепа на борбата на българския народъ за свобода и демокрация,

2. Да изрази своя възторгъ отъ всенародната съпротивителна борба противъ комунизма въ България, като насърдчи всеотдайно посветилитѣ се на тази борба народни синове и се преклони предъ героичната памѣтъ на онѣзи паднали въ неравната битка съ комунистическитѣ тирани,

3. Да апелира къмъ всички българи въ чужбина да подкрепятъ, съ каквото могатъ, борбата на българския народъ за свобода.

РЕЗОЛЮЦИЯ
ПО ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ДИПЛОМАТИЧЕСКИТЕ ОТНОШЕНИЯ МЕЖДУ
БЪЛГАРИЯ И СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ

Централният Управителен Съвет на Българския Национален Фронтъ,
като взе предвидъ:

1. Телеграмата отправена до Председателя на Съединенитѣ Шати отъ
Председателя на втория конгресъ на организацията, Д-ръ Георги Паприковъ,
мартъ 1958 г., а именно:

"Делегатитѣ на втория конгресъ на Българския Националенъ
Фронтъ въ Америка и Канада, състоялъ се въ Ню Йоркъ, же-
лаятъ да изразятъ своята загриженостъ относно скорошнитѣ
слухове за възстановяването на дипломатическитѣ отношения
между правителството на Съединенитѣ Шати и комунистическия
режимъ въ България и да настоятъ за Вашата намѣса за пре-
дотвратяване на едно такова дѣйствиe, което би означавало
невземане подъ внимание чувствата на поробенния български
народъ"

/вж. "Борба", Мартъ-Априлъ 1958 г. Стр.10/

2. Резолюцията на третия конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ,
мартъ 1959 г., Ню Йоркъ, а именно:

"Делегатитѣ на третия конгресъ на Българския Националенъ
Фронтъ, като взеха предвидъ:

Че отношенията между Съединенитѣ Шати и Канада
отъ една страна и България отъ друга винаги сж били ос-
новани на взаимно зачитане съответнитѣ имъ интереси и че
българския народъ винаги е билъ добре разположенъ и въ
полза на едно пълно разбиране и координиране на политика-
та на България съ тази на Америка и Канада съ огледъ на
добре разбранитѣ интереси на тритѣ споменати страни;

Че падането на България подъ комунистическо
робство е поставило българския народъ противъ волята му
въ лагера на враговетѣ на Америка и Канада;

Че българскиятъ народъ е възложилъ изцѣло до-
вѣрието и упованието си за скорошното освобождение на
Америка;

Че скъсването на дипломатическитѣ отношения
между България и Съединенитѣ Шати презъ февруарий 1950
г. и продължаването на това положение се счита отъ
българския народъ като актъ на морална защита отъ стра-
на на американското правителство на борещия се за
свобода български народъ;

Че българското комунистическо правителство прави отчаяни усилия да възстанови дипломатическите отношения между България и Съединенитѣ Щати и съ това да нанесе новъ ударъ на българското освободително движение, като обяви българския народъ, че американското Правителство признава съществуващия режимъ на тирания,

РЕШИХА:

Третия Конгресъ на Б.Н.Ф. да настоя предъ Председателя на Съединенитѣ Щати, щото той, въ интереса на народоосвободителната борба, въ която е включенъ цѣлия български народъ, да не допусне възстановяването на дипломатическите отношения между Америка и България.....

3. Телеграмата отправена отъ Секретаря на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. до Председателя на Съединенитѣ Щати въ протестъ срещу обявеното възстановяване на дипломатическите отношения между България и Америка на 27 Мартъ, 1959 г. а именно:

"Членоветѣ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. желаятъ да изразятъ дълбокото си разочарование отъ току що обявеното възстановяване на дипломатическите отношения между американското и българското комунистическо Правителства. Убедени сме, че това решение за възстановяването на дипломатическите отношения съ комуниститѣ е било взето по погрѣшка и че то ще бъде посрещнато отъ цѣлия български народъ съ чувства на неудобрение. Ние настояваме щото вие да вземете необходимитѣ мѣрки и увѣрите поробения български народъ, че американското Правителство не е изоставило каузата за неговото освобождение"

Р Е Ш И

ДА ПОТВЪРДИ, ПРЕПОВТОРИ И ЗАСТАНЕ НЕУКЛОННО ЗАДЪ ЗАЕТИТѢ СТАНОВИЩА ПО ВЪПРОСА ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ДИПЛОМАТИЧЕСКИТЕ ОТНОШЕНИЯ МЕЖДУ АМЕРИКА И СОФИЙСКОТО КОМУНИСТИЧЕСКО ПРАВИТЕЛСТВО И ДА АПЕЛИРА КЪМЪ БЪЛГАРСКАТА ПОЛИТИЧЕСКА ЕМИГРАЦИЯ ВЪНЪ ОТЪ РЕДОВЕТѢ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ И КЪМЪ ЦѣЛИЯ БЪЛГАРСКИ НАРОДЪ, ДА ОСЖДАТЪ НЕДВУСМИСЛЕНО ТОЗИ АКТЪ.

РЕЗОЛЮЦИЯ

ПО МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ

Централният Управителен Съвет на Българския Национален Фронтъ, като взе предвидъ развоя на международнитъ събития презъ последнитъ нѣколко месеца, последвали третия конгресъ на организацията, а именно:

1. Конференцията на великитъ сили въ Женева не можа да разреши въпроса за Берлинъ,

2. Въ отношенията между Америка и Съветския Съюзъ е настъпила основна промѣна, изразъ на която сѣ взаимнитъ приятелски посещения на видни комунистически държавници въ Америка и на американски политици и членове на правителството въ Съветския Съюзъ - политика достигнала триумфа си въ предстоящото посещение на Крушчевъ въ Америка и Председателя Айзенхауеръ въ Съветския Съюзъ.

3. Политиката на твърда дипломация, провеждана отъ американското Правителство презъ последнитъ нѣколко години, постепенно изглежда да отстъпва мѣстото си на една политика на еластичностъ и политиката застъпваща каузата за освобождение на поробенитъ народи напоследъкъ е загубила подкрепата си въ полза на една политика на мирно съперничество съсъ Съветския Съюзъ,

4. Така очертания новъ курсъ на Американско-Съветскитъ основателно е породилъ страхове въ съзнанието на ръководителитъ на политиката въ останалитъ страни въ свободния свѣтъ и въ съзнанието на поробенитъ народи отъ едно евентуално разбирателство между Америка и Съветския Съюзъ задъ гърба на останалия свѣтъ,

5. Новия курсъ на американската политика е разтворилъ широко вратитъ на комунистическата пропаганда въ много страни въ свободния свѣтъ и се е отразилъ зле върху духа на съпротивителнитъ движения въ поробенитъ отъ комунизма страни,

РЕШЕНИЕ

1. Да заяви несъгласието си съ новия курсъ на американско-съветскитъ отношения и да обърне вниманието на отговорнитъ фактори върху опасността отъ загубване довѣрието на поробенитъ народи и всички малки и голѣми народи привърженици на свободата и демокрацията,

2. Да изкаже задоволството си, че американската общественостъ е реагирала отрицателно и се е обявила противъ посещението на Крушчевъ въ Америка, като специално отпрати поздравления до бившия Председателъ Хари Труманъ, Сенаторитъ Т. Доддъ, Хомеръ Кейпхартъ, Стайлсъ Бриджесъ, Хари Голд-уотъръ, Народния Представителъ Маккормакъ, Екзекутивния Съветъ на Американската Федерация на Труда и нейния Председателъ Джорджъ Миини, Американския Легионъ на ветеранитъ отъ войнитъ, американската преса и всички общественици и организации, които се обявиха противъ политиката на побратимяване съсъ Съветския Съюзъ,

3. Да обърне вниманието на американското правителство и на правителствата на другитъ велики сили въ свободния свѣтъ върху моралнитъ имъ отговорности и задължения за освобождаване на поробенитъ отъ комунизма народи,

4. Като признава правото на американското правителство и на всички велики сили въ свободния свѣтъ да проучватъ и изпитватъ всички пѣтица въ тѣхната непрестанна грижа за установяване на траенъ и справедливъ миръ, счита за свое право и неприкосновенъ дългъ да се произнесе по всѣко дѣйствиe или начинание, което би подпомогнало международната комунистическа кауза и увредило интереситѣ на поробенитѣ народи,

5. Да настоя предъ председателя Айзенхауеръ щото той да постави ясно и открито предъ Никита Крушчевъ въпроса за освобождението на поробенитѣ народи,

6. Да заяви убеждението си, че настоящата дипломатическа офанзива на Съветското Правителство, прикрита задъ лозунгитѣ за свѣтовенъ миръ и провеждана съсъ заплахитѣ съ водородната бомба, има за задача да приспи бдителността на свободнитѣ народи, да застави ръководителитѣ на свободния свѣтъ да приематъ ултиматумитѣ на съветската политика и да прикрие ходоветѣ на съветската дипломация и стратегия въ подготовката на нови актове на агресия като частъ отъ общия планъ за налагане господството на комунизма надъ цѣлия свѣтъ.

Р Е З О Л Ю Ц И Я

ПО МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА БЪЛГАРИЯ.

Централниятъ Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ, като взе предвидъ:

1. Че международно България никога не е била въ такова лошо положение като сегашното - сателитъ на СССР,

2. Че подъ влияние на концентриранитѣ усилия на комунистическата пропаганда съ тѣзи на съседни на България народности враждебно настроени къмъ българския народъ, въ различни политически кръгове и срѣдъ нѣкои представители на общественото мнение въ западния свѣтъ се е създадо убеждението, че българския народъ е по предпочитание русофилски народъ и че той следва и ще следва Москва независимо отъ политическитѣ режими въ България и Русия,

3. Че българскиятъ народъ никога не е ималъ възможността, въ епохата на комунистическото робство, да направи своя свободенъ изборъ въ опредѣляне на външната си политика,

4. Че въ резултатъ на така създаденото международно положение на България, територията на последната е превърната въ плацдармъ на съветската военна стратегия, за да послужи като трамплинъ за установяване на съветското надмощие въ източното сръдиземноморие въ случай на нова война и театръ на военни дѣйствия отъ първа величина,

Р Е Ш И

1. Да обърне вниманието на отговорнитѣ фактори въ свободния

свѣтъ, че българския народъ не по своя вина, но е заставенъ насила да води днешната си просъветска международна политика,

2. Да вземе съответнитѣ мѣрки за осведомяване на общественото мнение въ чужбина, че цѣлата история на българския народъ отъ освобождението му въ 1878 г. до днесъ е непрекъснатъ низъ отъ събития, които бележатъ пѣтищата на съпротивата на българския народъ противъ домогванията на руския империализъмъ - царски и комунистически - да унищожи независимата българска държава, като я превърне въ руска губерния или сателитъ на Москва и че тази история е опровержение на упорито разпространяваното заблуждение, че българския народъ по предпочитание винаги е следвалъ, следва или ще следва политиката на Русия или Съветския Съюзъ.

3. Да заяви, че единъ обратъ въ международната ориентация на България - откъсването и отъ блока на комунистическитѣ страни и присъединяването и къмъ блока на свободнитѣ народи - е напълно възможенъ, е желанъ отъ цѣлия български народъ, е съгласенъ съ неговитѣ национални исторически интереси и политически традиции и напълно осъществимъ съ помощта на свободнитѣ народи, при съвокупното участие на българския народъ и цѣлокупната българска политическа емиграция - необходима предпоставка за безрезервната подкрепа на всички българи въ отечеството и въ изгнание.

4. Да постави силитѣ и срѣдствата на организацията на Б.Н.Ф. въ подкрепа на всѣка инициатива насочена къмъ осъществяването на такъвъ единъ обратъ въ международната ориентация на България.

ТЕЛЕГРАМА ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ АЙЗЕНХАУЕРЪ ОТЪ ПРОТЕСТНИЯ

МИТИНГЪ ПО СЛУЧАЙ ГОДИШНИНАТА ОТЪ 9ТИ СЕП-

ТЕМВРИ 1944.

Ние, членоветѣ на българската колѣния въ Ню Йоркъ, присѣтствуващи на Протестния Митингъ свиканъ отъ Българския Националенъ Фронтъ по случай 15та годишнина отъ падането на България подъ комунизма, желяемъ да дадемъ изразъ на чувствата си на дълбоко разочарование отъ текущата политика на Америка по отношение на комунизма, специално по отношение предстоящото посещение на Съветския Премиеръ Крушчевъ и Вашето посещение въ Съветския Съюзъ. Ние сме убедени, че нашитѣ сънародници въ поробена България не ще одобрятъ тази политика на побратимяване между Америка и Съветския Съюзъ и се страхуваме, че въ тѣхното разочарование отъ днешния курсъ на американската политика тѣ ще загубятъ вѣрата си въ Съединенитѣ Щати и надеждата си за освобождение. Ние настояваме, щото въ интереса на Америка и въ интереса на цѣлия свободенъ свѣтъ, Вие да направите необходимитѣ мѣрки да увѣритѣ поробения български народъ и и другитѣ народи подъ комунистическо робство, че Правителството на Съединенитѣ Щати ще продължи да защитава упорито тѣхната кауза и ще прокара идеята за тѣхното освобождение отъ комунизма.

За събранието: Спасъ Т. Райкинъ.

ВЪЧНА СЛАВА НА ГЕРОИТЪ ОТЪ ПЕРНИКЪ!

Най-големият работнически център в България, град Перник указва най-решителната съпротива срещу комунистическия режим установен в България на 9. 9. 1944 г. Този факт е едно неопровержимо доказателство, че комунистите не са представители както на никоя друга част от българския народ, така и на работническото. Разярени от това новите господари на страната залъха града с кръв. В първата редица на борците срещу комунизма, които дадоха неизброимо много жертви, бяха нашите идейни приятели. Когато сп. "Борба" откри СТРАНИЦАТА НА БЕЗСМЪРТНИТЪ, аз, който съм един от малцината перничани които можаха да се спасят, счехотех за свой дълг да излъча тук и да покана всички да сволим шапки и да се поклоним пред геройския подвиг и светлата памет на героите от Перник, които дадоха живота си в съпротивителната борба за освобождението на България от комунизма.

ДА БЪДЕ ВЪЧНА СЛАВАТА НА ГЕРОИТЪ ОТЪ ПЕРНИКЪ!

БОРИСЪ ЗАХАРИЕВЪ ГЮРОВЪ - убит на 17. 9. 1944 г.
МИХАИЛЪ ЗАХАРИЕВЪ ГЮРОВЪ - убит на 17. 9. 1944 г.
СТЕФАНЪ ЗАХАРИЕВЪ ГЮРОВЪ - вързан, залън с бензин и изгорен жив през октомври 1944 г.
#3 | ГЕОРГИ ЗАРЕВЪ - Председател на Запасните Подофицери - вързан и убит с нож на 20. 9. 1944 г.
ИВАНЪ СТАНЕВЪ МИЛАНОВЪ - жив хвърлен в 20 метра дълбока яма и там оставен да умре през октомври 1944 г.
МАРА ПРОГОНСКА - убита септември 1944 г.
ВЛАДИМИРЪ ИВАНОВЪ - адвокат, убит септември 1944 г.
КИРИЛЪ БОЖУРИНЪ - командир на пожарната команда, убит септември 1944 г.
ГЕОРГИ НИКОЛОВЪ - минен техник, убит септември 1944 г.
МАЛИНЪ НИКОЛОВЪ - бивш кмет на Перник, убит септ. 1944 г.
КИРИЛЪ НИКОЛОВЪ - убит септ. 1944 г.
СТОЙНЕ МИЛАНОВЪ ПАНЧЕВЪ - убит септември 1944 г.
МИХАИЛЪ КОНСТАНТИНОВЪ ХРИСТОВЪ - убит септември 1944 г.
ТОДОРЪ ВЯЧЕВЪ - убит септември 1944 г.
СТОЯНЪ АНГЕЛОВЪ - Убит септември 1944 г.
ЦОНЮ ЗИДАРОВЪ - убит септември 1944 г.
НИКОЛА МИЛАНОВЪ ПЕНЧЕВЪ - убит септември 1944 г.
БОРИСЪ ИВАНОВЪ - убит септември 1944 г.
БОГДАНЪ ПОПОВЪ - убит 17. 9. 1944 г.
ЕВГЕНИ КИРОВЪ - от с. Калкас, убит септ. 1944 г.
КИРО МИХАЙЛОВЪ - бивш кмет на с. Калкас, убит септ. 1944 г.
ГЕОРГИ ЗАМФИРОВЪ - полицай, убит в сражение с комунистите в Люлин, край София през 1951 г.
МАКСИМЪ МИЛЕВЪ - бивш народен представител, убит септември 1944 г.
И МНОГО ДРУГИ, - чиито имена не ми са известни.

Д-РЪ МАКСИМЪ ПЕТРОВЪ
Председател на Б. Н. Ф.
въ Италия.

ЧИКАГО

На 23 Августъ се състоя годишното събрание на клона въ Чикаго, въ салона на Асошиейтънъ Хаузъ. Разгледани сѣ били много въпроси относно живота на клона и на организацията. Д-ръ Паприковъ е изнесълъ докладъ за състоянието на организацията въ цѣлия свѣтъ, сроднитѣ намъ организации и събитията възникнали напоследъкъ въ нашитѣ срѣди. Вzeti сѣ били единодушни решения за запазване автономията на БНФ и унищожаване на всѣки опитъ отъ когото и да било, който би се заелъ да вреди на клона въ Чикаго. Съ абсолютно единодушие е билъ избранъ следния Управителенъ Съветъ:

Председателъ - Д-ръ С. Сяровъ
Подпредседателъ - Г. Б. Йордановъ
Секретарь-Петъръ Фотевъ
Касиеръ-Владимиръ Мечкарски

Контролна Комисия

Председателъ: Венелинъ Бакаловъ
Членове: И. Маслевъ
И. Хайгъровъ

Начертанъ е билъ планъ за бъдещата дѣйностъ на клона. Решено е било да се вземе подходящо участие въ полугодишната сесия на Ц.У.С. въ Ниагара Фолсъ.

ДРУГИ НОВИНИ ОТЪ ЧИКАГО

На Председателя на Контролната Комисия г. Венелинъ Бакаловъ и на госпожата му се е родила втора дъщеря на 4 февруарий т.г. кръстена Антоанета.

На Инженеръ Гачо Гачевъ и на съпругата му се е родило сѣщо второ момиченце на 2 априлъ т.г., кръстено Андрияна-Елмира.

На подпредседателя на Клона, Горанъ Бонковъ и съпругата му Соня, се е родило момиченце на 13 августъ т.г. и е било кръстено на баба си - Йорданка.

На Георги Василевъ и съпругата имъ Лиселотъ се е родило момченце на 31 августъ и е било кръстено Лари.

Чикаговци отъ все сърдце честитятъ на щастливитѣ родители и пожелаватъ здраве и щастливъ животъ на всички нашенски бебчета!

На 11 августъ нашиятъ отличенъ приятелъ и бившъ секретаръ на клона, г. Стефанъ Мариновъ, отъ София, се венча съсъ симпатичната г-ца Мери Фоксъ отъ Уисконсинъ. Следъ църковната служба свадбата бѣ отпразнувана въ дома на Полскитѣ Соколи при присѣтствието на цѣлата българска колония и много наши приятели американци. При пребогата гощавка за здравето на младоженцитѣ, съ хора и танци, веселието завърши късно презъ нощта. Такава голѣма българска свадба въ Чикаго не е запомнена.

Да сѣ живи и здрави младитѣ Стефанъ и Мери за радостъ на българитѣ въ Чикаго и за преуспѣване на нашето народно дѣло!

ТЪЖНА НОВИНА

На 6 августъ 1959 г. се помина въ Чикаго отъ сърдеченъ ударъ нашиятъ приятелъ и голѣмъ български родолюбецъ ПЕТЪРЪ ПЕЛТЕКОВЪ. Покойникътъ бѣ роденъ въ Пловдивско, земеделски стопанинъ по професия. Девети Септември донесъ

се неизброими страдания за него и семейството му. Когато той не можа да понася повече комунистическия яремъ, напусна домъ и семейство и премина южната граница да търси свобода. Тукъ въ Чикаго то бѣ всеобщо обичанъ и уважаванъ отъ всички българи. Покойникътъ оставя синъ Стефанъ и братъ Борисъ въ Чикаго.

Богъ да те прости бай Петре!

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА:

Редактора на "Борба" е ималъ привилегията да прекара четиридесетъ и петъ дни заедно съ починалия бай Петъръ въ една странна и неповторима одисея на нелегална борба въ роднитѣ балкани и счита за свой скромнъ дългъ да отдаде публично почитъ къмъ памѣтъта на този обикновенъ българинъ, но великъ борецъ за освобождението на България.

Презъ тѣзи четиридесетъ и петъ дни въ 1951 година, презъ които бай Петъръ и неговитѣ шесть останали другари, се намираха между живота и смъртъта, за залавянето на които българското комунистическо правителство бѣ вдигнало на кракъ всички войскови гарнизони въ Пловдивския и Родопския крайща, той прояви качества, които правятъ честъ на всѣки националенъ герой! Неговата любовъ къмъ свободата бѣ неизчерпаема! Неговата борба противъ комунизма не познаваше никакви компромиси! Неговата вѣра въ крайната победа не знаеше граници и заразяваше всѣки, който имаше щастието да го слуша! Неговата себеотдайностъ и смѣлостъ и въ най-критичнитѣ моменти бѣше пословична! Въ моменти на униние той не отпаднаше духомъ и винаги намираше думи на ободрение! Въ моменти на опасностъ, които изникваха на всѣка стъпка, той бѣше на щрекъ! Въ моменти на изтощение той притежаваше неизчерпаеми сили да продължи борбата до край! Той никога не отпадна, никога не се разколеба, никога не се подвоуми въ правотата на дѣлото си! Въ неговото сърдце постоянно горѣше пламъка на надеждата, че той ще се върне въ домътъ си свободенъ, ще прегърне съпруга мжченица и дъщеря героиня! Уви! Това сърдце не издържа до край и той предаде Богу духъ въ далечна земя, срѣдъ чужди хора, съ идеалъ така далеченъ както бѣше и преди осемъ години, когато той напусна родната земя, за да поеме пътя на изгнаническата несрета! Но духътъ на бай Петъръ ще продължава да живѣе въ сърдцата на тѣзи, които копнѣятъ за свободата на България. Дѣлото му ще остане като примѣръ и завѣтъ за всички онѣзи, които и следъ него ще продължатъ борбата за свобода!

АКЦИЯ ПРОТИВЪ КРУШЧЕВЪ ВЪ ЧИКАГО.

На 12 септемврий т.г. клона на Б.Н.Ф. въ Чикаго взе активно участие въ устроената отъ чикагското поддѣление на Американскитѣ Приятели на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народитѣ и отъ Американската Противокмунистическа лига протестно събрание по случай посещението на Крушчевъ въ Америка. Събранието бѣ проведено подъ лозунга: "Маршъ на свободата и поздравъ на поробенитѣ отъ комунизма народи. Салона на "Орхестра Холъ" бѣше препълненъ. Присѣдстваха американци, българи, белоруси, хървати, естонци, китайци, германци, унгарци, латвийци, литванци, поляци, словаци, слонечи, украинци и др. Между многото говорители бѣха бившия народенъ представителъ Чарлсъ Керстенъ, Митрополитанъ на Каунасъ, Литвания, Графъ Емануелъ Зичи, професори, духовници, политически водачи и др. Едно отдѣление моряци изнесоха на сцената знамето на Америка и знамената на поробенитѣ народи обвити въ трауренъ крепъ подъ звуцитѣ на специално композирания за целта "Маршъ на Свободата". Тѣ бѣха посрещнати съ сълзи на очи и съ бурни овации отъ страна на многобройната публика. Свещеницитѣ прочетоха подходящи молитви въ памѣтъ на падналитѣ борци. По улицитѣ на Чикаго бѣха раздадени специални позиви отъ девойки облечени въ национални носии. Клона на Б.Н.Ф. бѣ представенъ отъ значителна група водена отъ Инж. Симеонъ Овчаровъ, начело съ високо вдигнатия български трибагреникъ носенъ отъ знаменосеца Владимиръ Мечкарски.

БЪФАЛО

На 10 август тази година членовете на клона на БНФ в Бъфало са имали извънредно общо членско събрание в което са били разгледани редица въпроси от вътрешен организационен характер. Събранието е избрало нова управа на клона с Председател МИРО ГОРАНОВЪ ГЕРГОВЪ и Секретар-Касиеръ ВАСИЛЪ ДИНЧЕВЪ. По решение на събранието новата управа е изпратила до Ц.У.С. следното писмо:

Български Националенъ Фронтъ
Клонъ Бъфало

10 Августъ 1959 г.

До Централния Управителенъ Съветъ
на Б.Н.Ф. в Америка и Канада.

Драги съидейници:

Получихме окръжно № 3, притежаваме конгресния брой на сп. "Борба" и последния такъв. Въ високо чувство четемъ за блъскавото изнасяне на третия конгресъ на Б.Н.Ф. и избора на новъ Ц.У.С. и Контролна Комисия, лицата въ които лично познаваме, което е гаранция за правилното ръководене на организацията. Съ настоящето ни писмо изказваме нашата радостъ за постигнатитъ успѣхи, като порицаваме опититъ за разрушение на единството на Б.Н.Ф. Презираме рушителитъ и разколницитъ и заявяваме, че за такива нѣма мѣсто въ борческитъ редици на Б.Н.Ф. Удобряваме решенията взети на конгреса и заявяваме, че както досега така и за напредъ ние сме готови на саможертва и ще вървимъ ръка за ръка съ васъ въ борбата за освобождението на скъпата ни родина.

Да живѣе Б.Н.Ф. начело съ неговия Председателъ г-нъ Д-ръ Иванъ Дочевъ!

Да живѣе Н.В. Царъ Симеонъ II!

Да живѣе свободна България!

Подписали: Миро Герговъ Горановъ -
Председателъ

Василъ Динчевъ
Секретаръ

ТОРОНТО

На 19 август т.г. клонът на Б.Н.Ф. въ Торонто има общо членско събрание, отлично посетено от всички членове. Събранието бѣ ръководено от председателя Инж. Ангелъ Гъндерски, въ единъ от салонитъ на Колониялъ Хаузъ. Разгледанъ бѣ въпроса за пикника въ Ниагара Фолсъ и редица други организационни въпроси във връзка съ бъдещата дѣйност на клонът. Взе се решение щото организацията да додари една сума за специалния фондъ откритъ от в. Телеграмъ за заплащане транспорта на единъ параходъ кондензирано млѣко подарено от Канадийското Правителство за децата въ нуждаещитъ се въ Европа страни.

БРЮКСЕЛЪ - БЕЛГИЯ

Клона на БНФ в Белгия е ималъ извънредно членско събрание на 14 юний т.г. в Брюкселъ. Присъствували сж всички членове, освенъ двама. Събранието е било ръководено отъ уважавания отъ всички председателъ на Клона г. Райчо Райчевъ. Били сж разгледани редица организационни въпроси и особено този за спороветъ около централното ръководство. Събранието е взело сж абсолютно единство следнитъ решения:

"БНФ в Белгия одобрява резолюциитъ и решенията на третия конгресъ оповестенъ, организиранъ и изнесенъ отъ Ц.У.С. начело сж Д-ръ Иванъ Дочевъ, а така сжщо признава за законно избранъ Ц.У.С. начело сж Д-ръ Иванъ Дочевъ, сж който съветъ ще бъдемъ въвв връзка и ще изпълняваме неговитъ нареждания тъй като отъ миналата година не сжществува Върховно Ръководство нито този конгресъ излячи такова.

Б.Н.Ф. в Белгия остава вѣренъ и решителенъ защитникъ на Търновската Конституция и преданъ на Н.В. Царъ Симеонъ II, царя на българитъ".

Събранието разгледа дѣйността на нѣкои отъ членоветъ и реши да изключи отъ клона на организацията в Белгия за дѣйностъ несъвмѣстима сж устава и дисциплината в БНФ и за непочтени прояви следнитъ лица: Константинъ Беновски, Георги Костовъ, Христо Пешевъ, Георги Костовъ и Цоню Тръпковъ. Това решение се взе единодушно отъ всички членове.

Предложи се и се прие да избере новъ управителенъ Съветъ за да се даде възможностъ на клона да прогресира повече. Избра се бюро, което да произведе избора в следния съставъ: Тодоръ Добревъ, Иванъ Дойковъ, Хараламби Анастасовъ. Сж пълно болшинство бѣха избрани следнитъ лица:

Управителенъ Съветъ
Председателъ - Райчо Райчевъ
Секретаръ - Павелъ Стойковъ
Касиеръ-Тодоръ Г. Тодоровъ
Членове - Боянъ Димитровъ
Славчо Петровъ

Контролна Комисия
Председателъ - Кирилъ Кирилковъ
Членове: Йосифъ Димитровъ
Григоръ Илиевъ

Централниятъ Управителенъ Съветъ на Б.Н.Ф. е получилъ подробенъ протоколъ за това събрание и е взелъ решение да утвърди новоизбрания управителенъ Съметъ, който, в лицето на Председателя си, Райчо Райчевъ, има еединствено право да представлява БНФ в Белгия. ЦУС утвърди сжщо така цѣлия Протоколъ.

ЛАВРИОНЪ - ГЪРЦИЯ

По инициатива на третъ группировки на организацията Князь Кирилъ Преславски, клонъ на Б.Н.Ф. в Гърция, е била устроена на 28 августъ 1959 г. панихида по случай годишнината отъ смъртта на Н.В. Царъ Борисъ III. Емиграцията се е отзовала масово на това тържество. Следъ панихидата е била устроена обща трапеза на която сж присъствували всички български емигранти националисти в лагера Лаврионъ. На последвалото събрание сж говорили представителитъ на отдѣлнитъ группировки, господата Никола Маноловъ, Никола Клизмовъ и Божко Божковъ. Събранието единодушно е изявило желание щото работата да продължи в пълно единение и занаяпредъ, както до сега, въпрѣки опититъ на нѣкои лица да провокиратъ и рушатъ. Емигрантитъ националисти в Гърция стоятъ здраво на поста си и ще продължатъ сътрудничеството си сж Ц.У.С. в Америка и Канада.

Дискусията по резолюциите бѣше открита за всички членове на организацията, но въ нея можаха да взематъ участие само членовете на Ц.У.С. Стари ветерани, основатели на организацията на Българския Националенъ Фронтъ - Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Д-ръ Калинъ Койчевъ, Инж. Ангелъ Гъндерски, Д-ръ Георги Паприковъ, Д-ръ Иванъ Дочевъ и други - проникнати само отъ съзнанието да допринесатъ за доброто на българската национална кауза, на която вече повече отъ тридесетъ години беззаветно служатъ - не отъ съзнание за нѣкакви преходни, временни, егосистични интереси, заедно съсъ всички останали членове на Ц.У.С. работиха упорито до четири часа сутринята, когато резолюциите бѣха окончателно и съ пълно единодушие приети.

Чувството, което облада всички, следъ приемането на резолюциите, е трудно да се предаде. Всички бѣха доволни, че организацията, въ моменти на криза и изпитания, се оказва на висотата си, не се огъна подъ натиска на чужди сили, заинтересувани отъ нейното разлагане и не се поколеба да посочи публично грѣшки и несъобразности, които мнозина виждатъ и признаватъ, но малцина иматъ куража и дързновението да осъдятъ. На заседанията на Ц.У.С. българската национална емиграция издържа единъ изпитъ съ изключително важно значение. Тя доказа, че нейните политически становища се определятъ отъ нейните членове, че тя не е и не може да бѣде инструментъ на никои други политически сили, че тя е вѣренъ стражъ само и единствено на българския народъ и че тя поставя интересите на българския народъ надъ всѣкакви други лични или партизански интереси. Решенията на Ц.У.С. сѣ знакъ на политическа зрѣлостъ, на политическа независимостъ, на добре разбрана и добре формулирана политическа идеология и гаранция, че организацията ще следва неуклонно начертания при основаването и пътъ. Онѣзи, които сѣ надѣвали, че Българския Националенъ Фронтъ нѣма своя независима политическа линия и че се основава само на преходни сантименти, останаха и ще останатъ излъгани въ надеждите си. Ако тѣ не изпаднаха въ паника и ако все още иматъ желание да следватъ повѣлитъ на здравия разумъ, тѣ несъмнено ще разбератъ, че не всичко е загубено и че нѣма жертва която да е толкова голѣма, че да бѣде спестена и не бѣде направена за благото на поробена България. Много по-разочаровани ще останатъ, това е вече фактъ, онѣзи, които очакваха да видятъ края на организацията на БНФ. Въ добре известната имъ пѣсенъ за "самопогребвания" напоследъкъ звучи тона на отчаянието благодарение именно на смѣлата и недвусмислена позиция заета отъ БНФ. Това е и едно отъ доказателствата, че Ц.У.С. съсъ заетото становище по българските въпроси, е на правъ пътъ.

На заседанията на Ц.У.С. бѣха разглеждани и други организационни въпроси. Особено внимание бѣ обърнато на издаването и финансирането на списание "Борба". Размѣниха се мисли върху възможността за участието на Б.Н.Ф. въ проектирания Български Националенъ Съветъ. Реши се щото четвъртия конгресъ на организацията да се състои отново въ Ню Йоркъ на 5 и 6 мартъ, 1960. Следъ като всички въпроси въ дневния редъ бѣха изчерпани, събранието бѣ закрито.

На следния день, недѣля, всички присъстваващи на сесията на Ц.У.С. заедно съ много гости, съ коли и специалния бсъ отъ Ню Йоркъ направиха второ посещение на Ниагарския Водопадъ. Тамъ бѣха дошли много гости отъ Канада. Всички бѣха доволни отъ случая да се видятъ, запознаятъ, повеселятъ заедно и сподѣлятъ мнения по въпросите съ които Ц.У.С. предния день се занима. Прекрасното време допринесе за успѣха на организирания пикникъ. Късно вечерта всички бѣха обратно въ Бѣфало.

Сутринята, понеделникъ ние, Ню Йоркската група потеглихме обратно съсъ специалния бсъ и съ пѣсни, веселба и удовлетворение отъ постигнатото, се завърнахме въ Ню Йоркъ. Това бѣше незабравима и изключително приятна екскурзия!

CHIMIMPORT

ENTREPRISE COMMERCIALE DÉDIÉE POUR IMPORTATION ET EXPORTATION

Direction "BULGARSKA ROSA"

Herbes Essentielles, Naturelles, Plantes médicinales et Drogues

Telegrammes: ROSALXPORT

Tél: 7-98-66, 7-98-67, 8-98-11 (4 lignes)

June 30th 55

Sofia,

Stefan Karadjia, 2

Rec. 7/8/55

ROSALXPORT

Dear Sirs,

We are in possession of your letter of the 15th instant, contents of which was a matter of our best attention, and in reply taking into consideration your desire to receive from us a direct offer for Bulgarian Otto of Rose (not through our Legation in Switzerland as it was in 1951), we have the pleasure to offer you the desired quantity of 30 kg. at the price \$ 1730 per kg net, f.o.b. airport Sofia. Payment through irrevocable, confirmed Letter of Credit opened with Bulgarian National Bank in Sofia to our favour.

At the same time, we take the opportunity to inform you that we hold always a certain quantity of Bulgarian Otto of Rose in deposit at Universal Market Trading Co,

44 Whittemall Street, New York, 4 N.Y., from where you could get a sample for a previous approval.

Please, note the above offer is valid up to the 15th July a.e.

Considering that the above offer is most favourable for you, we remain,

Dear Sirs,

Yours truly:

"CHIMIMPORT"

Direction "BULGARSKA ROSA"

[Handwritten signature]

ПО СЛЕДИТЕ НА НАМЪСАТА НА БЪЛГАРСКОТО КОМУНИСТИЧЕСКО
ПРАВИТЕЛСТВО ВЪ РАБОТИТЕ НА НАШАТА ПОЛИТИЧЕСКА
ЕМИГРАЦИЯ.

ПРЕВОДЪ НА ПУБЛИКУВАНОТО ПО-ГОРЕ
ПИСМО

ХИМИМПОРТЪ
ДЪРЖАВНО ТЪРГОВСКО ПРЕДПРИЯТИЕ ЗА ВНОСЪ И ИЗНОСЪ
ДИРЕКЦИЯ "БЪЛГАРСКА РОЗА"

СОФИЯ, 30 ЮНИЙ 1955 г.

.....

Господа:

Въ притежание сме на писмото ви отъ 15 т.м. съдържанието на което бѣше предметъ на нашето най-добро внимание и въ отговоръ на което, вземайки въ предвидъ вашето желание да получите отъ насъ прѣко предложение за българско розово масло / не чрезъ нашата легация въ Швейцария, както бѣше въ 1951 г./ имаме удоволствието да да ви предложимъ желаното количество отъ 30 кгр. на цена 1730 долара за кгр. чисто тегло на Софийското летище.....

Въ същото време, ползуваме се отъ този случай да ви уведомимъ, че ние държимъ винаги известно количество българско розово масло депозирано въ Универсалъ Маркетъ Трейдингъ Компани, 44 Хуайтъ Холъ Стрийтъ, Ню Йоркъ 4, Н.Й. отъ кждето вие можете да вземете проба за предварително одобрение.

Молимъ обърнете внимание, че горното предложение е валидно до 15 юлий т.г.

.....

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА

Споменатата въ подчертания пасажъ фирма - УНИВЕРСАЛЪ МАРКЕТЪ ТРЕЙДИНЪ КОМПАНИ - се оперира отъ г. ЛЮБЕНЪ ХРИСТОВЪ, дългогодишенъ председателъ на Американско-Българската Лига и неговия шурей г. Ламбо Киселинчевъ. Освенъ съ продажба на розово масло за българското комунистическо правителство, г. Христовъ е превеждалъ презъ последнитѣ години пари на десетки българи отъ Америка и Канада за България по курсъ много по-високъ отъ официалния и по канали известни нему. По този начинъ дългогодишния председателъ на Американско-Българската Лига е снабдявалъ българското комунистическо правителство съ хиляди долари американска валута и следователно е подпомагалъ економическата политика на комунистическия режимъ. Споредъ нѣкои последни сведения г. Киселинчевъ се е приготвялъ и може би вече е заминалъ за България да урежда търговскитѣ си смѣтки съсъ София. Това за сведение на всички, които се интересуватъ по хода на българскитѣ политически работи въ Америка.

CH

Драги

Понеже се наложи да слизам в града
в събота, в 6 часа след обяд ще се от-
бия при Вас в къщи към 2 часа, ако е удобно.
В противен случай моля обавете ни се по теле-
фона. Дадени са общо десет хиляди лева. 5500 на
Професора и 4500 лева на майката. Ще се види-
ме в събота.

Съ поздрав:

ОБЯСНЕНИЯ КЪМЪ ГОРНИЯ ФОТОСТАТЪ:

Първата част представлява пликъ съ адреса на г. Любенъ Христовъ
въ фирмата Универсалъ Маркетъ Трейдингъ Ко. - посочена като агентъ на
българското комунистическо правителство въ Америка въ публикуваното по-го-
ре писмо. Втората част е писмо на г. Любенъ Христовъ до единъ български
емигрантъ който е изпращалъ чрезъ него пари за България.

"КРАСТАВИТЪ МАГАРЕТА ПРЕЗЪ ДЕВЕТЪ БАИРА СЕ ПОДУШВАТЪ!"

/Народна поговорка/

Преди две седмици американскитъ вестници съобщиха, че сенатската ко-
мисия за разследване на неамериканска /комунистическа/ дѣйностъ е намерила,
че отъ години насамъ мрежа отъ комунистически агенти е събирала колету за
препращане въ Съветския Съюзъ, като митото, въ баснословни проценти, е трѣб-
вало да се заплаща отъ изпращачитъ въ Америка въ долари - съ цель събиране
на американска валута за комуниститъ въ Москва. Научаваме се, че единъ наше-
нецъ, за когото "Единъ Заветъ" събщи, че билъ председателъ на нѣкаква си
организация въ Ню Джърси, съществуването на която не ни е известно и че въ
качеството си на такъвъ билъ наскоро поканилъ г. Любенъ Христовъ и други ли-
ца на нѣкакво събрание, където последния билъ посрещнатъ съ овации и аплодис-
менти и всички обещали подкрепата си на Временното Българско Представителство,
е билъ агентъ въ тази съветско-комунистическа мрежа. "Краставитъ магарета
презъ деветъ баира се подушватъ" - казва народната поговорка!

НИКИТА КРУШЧЕВЪ ВЪ АМЕРИКА

Голѣмата протестна демонстрация въ Манхатанъ Центъръ
организирана отъ Американскитѣ Приатели на Анти-
Болшевишкия Блокъ на Народитѣ. Участието
на Българския Националенъ Фронтъ.

Въ последнитѣ дни на Женевската конференция на всѣкиго стана ясно, че преговарянето съ комуниститѣ е безплодна работа, че западниятъ свѣтъ имаше да избира или позорно отстъпление или война. Сжщата тази алтернатива се постави и предъ Съветския Съюзъ, тъй като международната криза, която доведе до тази конференция бѣше инсценирана отъ Съветското Правителство. Западнитѣ сили категорично отхвърлиха съветскитѣ искания, но нито Съветския Съюзъ нито Америка и нейнитѣ съюзници наистина бѣха готови да поведатъ война заради повдигнатитѣ въпроси. Тѣ трѣбваше да намерятъ изходъ отъ създаденото положение и въ момента, когато Подпредседателя Никсонъ жънѣше успѣхи за каузата на свободния свѣтъ въ Русия, свѣта бѣ стѣписанъ отъ новината за предстоящитѣ посещения на Крушчевъ въ Америка и Айзенхауеръ въ Съветския Съюзъ. Още сжщия или на другия день дипломатитѣ въ Женева си събраха книгата и се разотидоха. Свѣта дори и не забелѣза за приключването на Женевската конференция съ пѣленъ неуспѣхъ. Новината за посещението на Крушчевъ въ Америка бѣше достатъчно голѣма за да затъмни всѣка друга международна новина.

Акта на американското правителство съ поканването на Крушчевъ да посети Америка бѣ бурно аплодиранъ отъ всички онѣзи елементи въ Америка и цѣлия свѣтъ, които винаги сж зачитавали една политика на сътрудничество и разбирателство съ комуниститѣ. Тѣзи кръгове, които никога не сж престанали да атакуватъ всѣки, който се осмѣли да критикува комуниститѣ или да съветва повече осторожностъ въ отношенията на Америка къмъ тѣхъ, сега имаха въ рацетѣ си единъ страшно силенъ аргументъ - атомната и водородна бомби въ рацетѣ на съветитѣ - и съсъ всички разполагаеми срѣдства като преса, радио и телевизия се мжчеха да убедятъ американското обществено мнение, управници и обикновени граждани, че собствено Америка нѣма другъ изборъ освенъ този между пълно унищожение отъ съветскитѣ бомби или пълно капитулиране предъ комунизма. Тѣзи кръгове успѣха да се наложатъ на американската политика до известна степенъ и онова, което никога никога не допускаше, бѣше на пътъ да се осажестви. Дълесъ нѣкога бѣше казалъ, че идването на Крушчевъ въ Америка ще бѣде най-голѣмия триумфъ за комунистическата дипломатия. Деня на този триумфъ дойде!

Най-зле ударени отъ този ходъ на американската политика бѣха поробенитѣ народи и тѣхнитѣ представители въ чужбина - политическитѣ емигранти. Никой не можеше да предположи, че само нѣколко седмици следъ гласуването на резолюцията за "Поробенитѣ Народи" американското правителство би се ангажирало въ такъвъ единъ актъ. И още съ обявяването на предстоящитѣ посещения до Вашингтонъ се отправиха множество протести, но гласа на политическитѣ емигранти останъ гласъ на викация въ пустинята. Ако нѣкой нѣкога си е въобразявалъ, че гласа на политическитѣ емигранти има нѣкакво значение за ходоветѣ на политиката на великитѣ сили, то момента бѣше неповторимъ за разсѣйването на тази илюзия. Политическитѣ емигранти бѣха посъветвани да не демонстриратъ и да не се ангажиратъ въ акции непристойни за случая.

Отначало нѣщата трѣгнаха доста мудро. Всички бѣха съкрушени отъ внезапния обратъ на американската политика, но скоро противокмунистическитѣ сили се съвзеаха и до пристигането на Крушчевъ цѣлата американска общественостъ зае радикално отрицателно отношение къмъ посещението на комунистическия министъръ председателъ. Американската преса, почти изцѣло, публикува статии и изнесе факти, които и най-отявленитѣ врагове на комунизма не биха могли да надминатъ по сила, острота и отрицание на комунизма. Американски

общественици от първа величина, като бившия Председател Хари Труманъ, Екзекутивния Бордъ на Американскитъ Професионални Съюзи, начело съ председателя си Джоржъ Миини, Сенаторитъ Додъ, Кейпхартъ, Бриджисъ и десетки други сенатори и народни представители, много американски организации и корпорации излъзоха и публично осждаха идването на Крушчевъ въ Америка. Ако нѣкой се осмѣли да излъже въ защита на Крушчевото посещение, то това се вършеше съ полувина уста, неубедително, съсь смущение. Изглежда, че единствени които бѣха убедени въ целесъобразността на този ходъ на американската политика бѣха кръговетъ въ Стейтъ Департмънтъ, подкрепени отъ привърженицитъ и симпатизантитъ на политиката за сътрудничество съ комуниститъ. Отъ друга страна всички противокомунистически сили стегнаха силитъ си да протестирайтъ по видимъ начинъ посещението на комунистическия диктаторъ. На първо мѣсто тукъ бѣха политическия групировки отъ странитъ задъ желѣзната завеса обединени въ организацията на Американскитъ Приатели на Анти-Болшевишкия Блокъ на народитъ.

Още съ обявяването на посещението на К. въ Америка главния секретаръ на споменатата организация г. Спасъ Т. Райкинъ отправи едно писмо до Председателя Айзенхауеръ отъ името на всички народности отъ източна Европа членуващи въ АП АВН въ което посочи, че поканата отправена до К. е "смъртенъ ударъ върху съпротивителния духъ" на народитъ задъ желѣзната завеса и изрази надеждата че "неизбѣжното разочарование отъ тази политика на побратимяване съ най-жестокитъ тиранитъ въ човѣшката история ще дойде преди да се сключатъ нови Ялтенски споразумения които биха увѣковѣчили робството въ източна Европа". Въ сѣщото това писмо предъ Председателя се настоява щото Той да направи най-силнитъ възможни постѣпки предъ К. отъ страна на поробенитъ народи за да бѣдатъ тѣ оставени на свобода. Отъ името на сѣщата организация г. Райкинъ отправи множество писма до различни американски общественици и организации по сѣдия този поводъ и въ сѣдия смисълъ.

Заедно съ това Екзекутивния Сѣветъ на организацията, въ заседанието си на 29 августъ взема решение да обяви деня 13 септемврий за трауренъ денъ въ цѣла Америка и да организира възпоменателни служби въ памѣтъ на жертвитъ на комунизма. Инструкции бѣха веднага дадени до клоноветъ на организацията въ другитъ градове. Специаленъ трауренъ позивъ бѣ напечатанъ и разпратенъ по всички градове за раздаване. Въ Ню Йоркъ, специаленъ комитетъ подъ председателството на г. Франкъ Алексисъ отъ Литванската организация и съ участието на представители отъ всички националности се зае за подготви публично протестно събрание и демонстрация по улицитъ на града. Отъ българска страна въ този комитетъ участвуваха Д-ръ Калинъ Койчевъ и г. Атанасъ Замфировъ.

Комитета започна подготовката на протестното събрание веднага. Наетъ бѣ единъ отъ салонитъ на Манхаттанъ Центъръ. Определено бѣ събранието да започне въ 2 часа, недѣля, 13 септемврий. Въ уречения часъ залата се изпълни съ повече отъ хиляда души - българи, хървати, литванци, латвийци, естонци, бѣлоруси, унгарци, украинци, туркестанци, грузинци, словаци, и други. На вратата специаленъ комитетъ посрещаше пристигащитъ и ги закичваше съ траурни ленти. Събранието се откри отъ г. Алексисъ. Първъ говорителъ бѣ известния анти-комунистически дѣятелъ и народенъ представител г. Армстронгъ. Говориха сѣщо г. Албертъ Калме, г. С. Андреански, представителъ на легацията на Лаосъ, и др. Прочетоха се сѣщо така множество телеграми и писма отъ сенатори, народни представители и американски общественици. Всички осждаха единодушно идването на К. въ Америка и настояха щото Президентъ Айзенхауеръ да се застъпи за освобождението на поробенитъ народи. Прочетена бѣ специална молитва отъ литвански свещеникъ за жертвитъ на комунизма и девойки облечени въ народни носии поставиха букети цвѣта подъ обвититъ въ трауренъ крепъ национални знамена на сцената въ сѣщата зала. Накрая на събранието г. Райкинъ предложи отъ името на Екзекутивния Сѣветъ на АП АВН една резолюция и нѣколко телеграми, които бѣха удобрили съ акламации.

Въ гласуваната резолюция събранието осжди руския империализъмъ въ

миналото и комунистическия въ настоящето и поиска дезинтегрирането на руската империя за да се даде свобода и независимост на поробените от нея народи. Събранието също така заяви, че политическите групировки участващи въ него не могат да окажат на Крушев честта, която всеки един американец указва на чужди държавници - гости на Америка, но че те ще го бойкотират, ще му се противопоставят и ще протестират със всички средства считани за подходящи и законни. Събранието също така настоя предъ Председателя Айзенхауер да отстои и да издигне традиционното американско гледище против всякакъв вид робство, тирания и неправда и при срещата си с К. да му засвидетелствува голмата загриженост на американския народ за съдбата на поробените народи.

Съ специална телеграма до Председателя Айзенхауер от името на събраниято последният бѣ увѣренъ, че присъстващите ще го подкрепятъ въ провеждането на една политика на освобождение на поробените народи. Съ други телеграми събранието настоя предъ Председателя Айзенхауер щото той да се намѣси активно и да защити най-новите жертви на комунистическата агресия - Лаосъ и Тибетъ.

Следъ закриване на събранието всички присъстващи се изтеглиха на улицата и бѣха построени въ дълга колона за манифестация. Всички националности бѣха съсъ знамената си. Българското знаме се носѣше отъ г. Павелъ Павловъ. Начело на манифестацията бѣше американското знаме и знамената на всички поробени народи, последвани отъ голъма надписъ съ името на организацията. Следъ това бѣха членовете на Екзекутивния Съветъ между които личаха представителите на Българския Националенъ Фронтъ Д-ръ Калинъ Койчевъ и г. Спасъ Т. Райкинъ. По-нататкъ следваше хилядниятъ народъ. Представители на пресата и телевизионните компании правиха множество снимки. Младежи отъ всички национални групировки раздаваха на публиката специалния трауренъ позивъ до американския народъ. Специална полицейска кола предхождаше манифестацията за да спира движението по улиците. Манифестацията бѣ една траурна процесия въвъ възпоменание жертвите на комунизма. Множеството плакати съсъ съответни надписи разказваха неиразимата трагедия на народите отъ източна Европа. Всички манифестанти имаха черни ленти на ръцете си. Манифестацията мина по 34та улица до 5то авеню, отъ тамъ до 42ра улица и да Обединените народи. Предъ обединените народи се състоя кратко събрание открито отъ г. Райкинъ, който даде отново думата на г. Армстронгъ. Последниятъ изрази мислите и чувствата на манифестантите скърбящи за милионите жертви на комунистическия режимъ и прочете две телеграми до Главния Секретаръ на организацията на Обединените Народи настоявайки щото той да направи необходимото и запази народите отъ Лаосъ и Тибетъ отъ комунистическа агресия и жестокости. Съ това манифестацията завърши.

Организираната отъ АП АБН протестна демонстрация бѣше първата акция въ Ню Йоркъ насочена противъ идването на К. Тя бѣ проведена съ достоинство и въ тонъ съ препоръките дадени отъ Председателя Айзенхауер, но тя бѣ остро и недвусмислено осжждане на политиката за побратимяване между Америка и Съветския Съюзъ задъ гърба и за смѣтка на поробените народи. Политическата емиграция отъ страните задъ желѣзната завеса би измѣнила на себе си и на каузата си, ако тя би дръзнала да постъпи другояче.

Крушевъ дойде и си отиде. Още е рано да се правятъ заключения за резултатите отъ неговата визита въ Америка. Едно може, обаче, съ положителност да се каже. Съветскиятъ Съюзъ оттегли ултиматума си безмѣлвно по отношение на Берлинъ. Трѣбва ли заедно съ това да се смѣта, че Америка се е ангажирала да не повдига повече въпроса за освобождението на поробените народи? Трѣбва ли да се смѣта, че МИРА между Америка и Съветския Съюзъ ще бѣде заплатенъ отъ поробените народи? За отговоръ на тѣзи въпроси трѣбва да се чака! Но никой не бива да очаква отъ политическата емиграция да заплаща мира и свободата на западните народи съ робството на сто милиона души въ източна Европа! По този въпросъ две мнения не може да има!

ПОСЛЕДНИ НОВИНИ

БЪФАЛО

Клона на Б.Н.Ф. въ Бъфало е взелъ най-активно участие въ демонстрацията организирана отъ мѣстния бранчъ на Американскитѣ Приатели на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народитѣ. Българската група, състояща отъ повече отъ тридесетъ души е била водена отъ младия и енергиченъ председателъ на организацията г. Миро Горановъ Герговъ. Знаменосецъ на групата е билъ секретаря на организацията г. Василъ Динчевъ. За първи пътъ българското знаме се е развѣло по улицитѣ на Бъфало на голѣмата траурна манифестация.

ЧИКАГО

На 22 септемврий се е поминалъ въ Чикаго нашиятъ отличенъ приятелъ г. Джанъ Христовъ на 67 годишна възраст. Покойникътъ е роденъ въ Ловечъ, дошелъ въ Америка преди 40 години и е билъ по професия музикаленъ композиторъ. Аранжиралъ е много български пѣсни. Напоследъкъ той работѣше върху български композиции на стари и нови маршове, коѣто трудъ се проектираше да бѣде издаденъ отъ Българския Националенъ Фронтъ. Смъртта обаче му попрѣчи да завърши това народно дѣло. Да бѣде вѣчна памѣтьта му!

НЮ ЙОРКЪ

Организацията на Б.Н.Ф. е имала своитѣ редовни месечни събрания на 11 юлий и 22 августъ на които са били разгледани вътрешни организационни въпроси и е било обсъждано участието Ню Йоркския клонъ въ заседанията на Ц.У.С. както и становището, което би трѣбвало да се заеме по важнитѣ въпроси които Б.Н.Ф. напоследъкъ има да решава. Въ дискусиитѣ по повдигнатитѣ въпроси са взели живо участие г. Иванъ Гълъбовъ, Д-ръ Койчевъ, Константинъ Митовъ, Инж. Н. Тоневъ, Дамянъ Георгиевъ, Павелъ Павловъ, Пуйо Пуевъ, Живко Ърчиковъ, Радославъ Поповъ, и др.

Научаваме се, че г. Любенъ Радевъ, единъ отъ първитѣ сътрудници на представителя на Българския Земеделски Народенъ Съюзъ въ Чужбина г. Тончо Тоневъ, редакторъ на Информационния Бюлетинъ на Задграничното Представителство на Б.З.Н.С. и много добъръ нашъ приятелъ е завършилъ успѣшно изпита си и получилъ докторатъ отъ Индиана Университи въ Блуумингтонъ, Индиана, като е специализиралъ по източно Европейски въпроси. Преди да постане въ Индиана Университи г. Радевъ е завършилъ прочутия френски университетъ - Сорбоната, кѣдето е специализиралъ държавни науки. Сѣко така, съпругата на г. Радевъ, г-жа Славка Радева, племенница на голѣмия български държавникъ, последенъ Министъръ-Председателъ на свободна България г. Константинъ Муравиевъ, е завършила биологически науки и е постанала на работа въ сѣция университетъ въ Индиана. На отличилитѣ се българи пожелаваме успѣхъ въ бѣдещето!

ЧЛЕНОВЕ И СЪМИШЛЕНИЦИ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ! ГОТВЕТЕ СЕ ЗА ЧЕТВЪРТИЯ КОНГРЕСЪ НА ОРГАНИЗАЦИЯТА КОЙТО ЩЕ СЕ СЪСТОИ ВЪ НЮ ЙОРКЪ НА 5 И 6 МАРТЪ 1960 г. НЕКА ПРЕВЪРНЕМЪ ЧЕТВЪРТИЯ КОНГРЕСЪ ВЪ ПРАЗДНИКЪ ЗА БЪЛГАРИНАТА ВЪ АМЕРИКА! НЕКА ЗАЕДНО СЪ КОНГРЕСА ДА ОТПРАЗНУВАМЕ ПО НЕЗАПОМНЕНЪ НАЧИНЪ И ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ! ВСИЧКИ НА КОНГРЕСА!

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Демокрация на дѣло - Д-ръ Калинъ Койчевъ.....Стр. 1.
 2. Международенъ прегледъ. Американско-Съветскитѣ отношения въ последно време - С.Т.Р..... 3.
 3. На исторически и съвременни теми. Българската Православна Църква вчера, днесъ и утре - С.Т. Райкинъ..... 7.
 4. Споменъ за Н.В. Царъ Борисъ. "Какъ да не дадешъ живота си за такъвъ добъръ царъ" - Д-ръ Г.И. Паприковъ..... 9.
 5. Трагична Годишнина - 9 септемврий 1944 г. Пятя е само единъ, Райчо Райчевъ - Белгия..... 11.
 6. Колона на редактора. Размишления за журналистическата етика... 13.
 7. Вулканътъ се надига. Стихотворение, Радославъ Поповъ..... 14.
 8. Възпоменателна служба за жертвитѣ на комунистическия тероръ и Протестно Събрание по случай трагичната годишнина отъ 9 Септември 1944 г. - падането на България подъ комунистическо робство - Д. Георгиевъ..... 15.
 9. Сесията на Ц.У.С. на Б.Н.Ф..... 17.
 10. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по въпроса за Временното Българско Задгранично Представителство..... 21.
 11. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по положението въ България..... 26.
 12. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по възстановяването на дипломатическитѣ отношения между България и Съединениятъ Щати..... 27.
 13. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по международното положение..... 29.
 14. Резолюция на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. по международното положение на България..... 30.
 15. Телеграма до Председателя Айзенхауеръ отъ протестния митингъ по случай годишнината отъ 9-ти септемврий 1944 г..... 31.
 16. Страница на безсмъртнитѣ. Вѣчна слава на героитѣ отъ Перникъ!, Д-ръ Максимъ Петровъ..... 32.
 17. Организационенъ Животъ - Чикаго, Бъфало, Торонто, Брюкселъ, Лаврионъ..... 33.
 18. По следитѣ на намѣсата на българското комунистическо правителство въ работитѣ на нашата политическа емиграция - фотостати и обяснения..... 38.
 19. Никита Крушчевъ въ Америка. Рилски..... 41.
 20. Последни новини - Бъфало, Чикаго, Нью Йоркъ..... 44.
-